

STRIDEN

"Strid for den tro som engang er overgitt til de hellige."

Judas 3.

TROENDES FORSAMLINGS VERBAL.

Striden nr. 27.

EN APOSTELS TJENESTE Del. 3.

Ef 4:11-13 Han er det som gav noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjering, til oppbyggelse av Kristi legeme, inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde,

Striden

“Striden,” er en oversatt utgave av det Amerikanske, evangeliske tidsskriftet, “The Contender”. Dette blad er utgitt av menigheten, “Faith Assembly Church”, 5100 O’Neil Dr., Ellettsville, 47130 Indiana. Bladet inneholder bibelske artikler og predikater. Bladets grunnlegger, Raymond M. Jackson. Originalutgaven på Engelsk kan fåes ved henvendelse til vår redaksjon, eller til bladets hjemmeadresse i USA. Der kan de også bli abonnent på tidsskriftet. “The Contender “ kommer ut 8 ganger i året. Her i Norge vil vi oversette de mest aktuelle emner, som kan være til åndelig oppbyggelse og hjelp, i en ellers så forvirrende tid, hvor Guds ord blir tilsidesatt til fordel for menneskelagde tanker og lære.

“Striden”, sendes fritt til alle som ønsker det, uten omkostninger for deg, så langt som vi har mulighet til det. Hver utgave vil bli utsendt, straks en ny oversettelse foreligger. Vi har ingen limit eller begrensninger for antall utgivelser i året. De oversettelser som foreligger er ikke utgitt i kronologisk eller numerisk rekkefølge til det Amerikanske tidsskriftet.

Taler på kassett av Raymond M. Jackson foreligger også på Engelsk med Norsk tolk, eller bare på Engelsk. Møter på Norsk av Rolf Strømmen er også tilgjengelig. Disse kassetter er ikke gratis, men kan bestilles til en meget rimelig pris. Møtene er innspilt på C - 90. kassetter. Kassettlister er tilgjengelige som egen folder, ved å kontakte redaksjonen.

Ansvarlig utgiver og oversetter av “Striden”, er Rolf Strømmen. Alle henvendelser om “Striden”, gjøres til bladets adresse. Alle seriøse henvendelser vil bli besvart. Bladets adresse er.:

Den troendes forsamling, Verdal.
Rolf Strømmen
Lerkeveien 10.
7650. Verdal.

Tlf.: 740 71190.
Fax.: 740 72190.
Mob.: 980 49302.

Menighetens møtelokalets adresse er.: —————> Feskarveien 1.
Verdal

EN APOSTELS TJENESTE

DEL 3.

Vi går nå inn i den tredje delen av vårt budskap, og håper at vi kan si noe som kan klare opp i mye av den misforståelse som har fulgt tjenesten til vår siste tids profetbudbærer, broder William Marrion Branham. I del 1. viste vi ved skriften at den første tids menighet til hedningene begynte med Apostler. Og skriften vil også vitne at avslutningen av hedningenes tid, vil ende med den samme Apostoliske tjeneste. Denne tjenesten har Gud satt i menigheten til fullkommengjørelse av de hellige. Gjennom de syv menighetstider siden pinsefestens dag, har evangeliet blitt et offer for alle slags demoniske ånder, som Satan har kunnet fremskaffe. Sannheten har fått et nådestøt. Og det var av denne grunn at Gud sendte en profetbudbærer til vår tid. Hans tjeneste var meget spesiell. Han var utsendt til å kalle Guds barn ut av de organiserte kirkesamfunn, som Satan hadde spredt dem blant, når han gjorde sine angrep på sannheten. Han oppfylte sin del av tjenesten, idet han reiste rundt over hele verden og forkynte et budskap som hadde den effekt, å vende Guds folk tilbake til det sanne evangelium som ble forkynt av Apostlene. Men sannheten er at de som en gang var kalt ut av systemene, er i dag like forvirret nå som de var den gang. Og enda så sier de at de nå er vendt tilbake til fedrenes tro. For min del finner jeg dette underlig, i det jeg vet at alle de første Apostler, trodde på samme måte, og hadde én lære.

EN RAPPORT OM DA HEDNINGENE MOTTOK EVANGELIET.

I del 1, talte vi om hvordan Gud ledet Apostelen Peter gjennom en visjon. Det gjorde Han for å åpne evangeliets dør også for hedningene. Når han så kom tilbake til Jerusalem, ble han konfrontert med de andre Apostlene og brødrene som sa; du gikk inn til de uomskårne og åt med dem. De begynte da å strides med ham fordi han hadde gått mot deres jødiske tradisjoner. (Med Guds ledelse i våre liv vil vi alltid trække på våre tradisjoner.) Peter benyttet da på denne måten anledningen til å fortelle dem hvordan Gud hadde vist ham, i en visjon, at han ikke skulle kalle noe urent, av det som Gud hadde

renset. Han gjennomgikk hele versjonen av historien fra begynnelsen, og tok den trinn for trinn i detaljer, hvordan Gud ledet ham til den Romerske Høvedsmann Kornelius` hus. Han fortalte hvordan den Hellige Ånd hadde falt på dem som hørte ordet, mens han forkynte for dem. Så spurte han dem; ”Hvem var da jeg, at jeg skulle være i stand til å hindre Gud, da de fikk den samme gave som oss, i begynnelsen?” Han minnet dem også om at han hadde tatt med seg disse seks brødre, som kunne bevitne de ting som hadde skjedd. Når brødrene fikk høre dette, slo de seg til ro og priste Gud og sa; ”Så har da Gud også gitt hedningene omvendelse til livet.” Slik er det mennesker som er fylt av den Hellige Ånd, vil stille seg til et sant Guds vitne. Dersom de ikke skulle ha stilt seg slik til Peters vitnesbyrd, så ville det ha vært store problemer i Jerusalem for ettertiden. Men det var stor forskjell på den tid, og våre dagers holdning. Disse menn forsøkte ikke å bevise for noen hvor meget de visste. De var bare interessert i én ting. De ville være Gud til velbehag i alt det de foretok seg. Ingen forsøkte å skape seg et navn for seg selv. Vi ser av Bibelen at de ble alle ledet av den Hellige Ånd. Det var den Hellige Ånd som dirigerte deres aktiviteter. Det gjorde at den Apostoliske tjeneste hadde den absolutte autoritet over Guds ord. Det var nettopp denne tjenesten som Satan angrep, for han visste, at kunne han bare ødelegge den femfoldige tjenesten, så kunne han virkelig få det slik han selv ville. En Apostel er lik en politisjef. Alle kan registrere en politimann, eller en brannmann, samme hva slags rang de måtte ha. Du ser det på uniformen. Men det er selve rangen, autoriteten innen hvert departement, som gir dem anledning til å dirigere de forskjellige gjøremål innen etaten. Slik var det også Gud plasserte disse tjenester innen menigheten. Det var Apostler, profeter, evangelister, hyrder, og lærere. Han visste at det ville komme tider da slike tjenester ville være nødvendige for å kunne lede og dirigere Guds folk, etter som Satan søkte å infiltrere og ødelegge menigheten opp gjennom tidene. Disse menn var alle forskjellige. De hadde alle sin egenart. Deres personlighet var forskjellig, og deres tjeneste innen Kristi legeme var forskjellig. Men de trodde alle de samme ting. Det var ingen indre stridigheter blant dem. Alle trodde de på dåp ved neddykking i den Herre Jesu Kristi navn. De trodde alle på den Hellige Ånds opplevelse. De hadde alle den samme åpenbaring om Guddommen. De trodde alle på den samme hellige vandring i dette liv, på døden, på Jesu Kristi

oppstandelse. De trodde alle at Jesus var født av Jomfru Maria, og at Han skulle komme igjen på samme måte som han for opp. De trodde også at han skulle komme for å herske og regjere på denne jord i tusenårsriket.

Å LEKE MED EVANGELIET.

Det var når menn begynte å leke med evangeliet, etter som tiden gikk videre, at den sanne åpenbaring av Guds ord ble infiltrert. I den første menighetstid ble ikke det tillatt. Alle typer forkynnere kunne ikke dukke opp over alt, og forsøke å forklare og lære Guds ord. Nei, dette lå bevart i disse ordinerte menn, som Gud hadde utvalgt til tjeneste. Det var de som lærte evangeliet. Jeg sier ikke disse ting for å forsøke å heve meg over andre mennesker, men vi lever i det året som så mange snakker om, 1977. (Dette budskap ble forkynt i 1977. Men vi oversetter og stiler det til 1986.) Og det ser ut som alle mennesker vil være en eller annen røst i tiden. Hver mann ser ut til å ha sin spesielle åpenbaring om hvordan tingene vil komme til å arte seg. Noen vil nok komme ut av det med skinnet i behold, men jeg vil du skal vite at, ikke alle kommer til å gjøre det. Noen mennesker vil komme til å synke i havet, sammen med sine åpenbaringer, og også ta andre med seg. 1977 er nå nesten passert, og alt tankespill vil gå over i historien også om dette året. Det vil være mange mennesker tilbake, uten å ha noe å holde seg til. Mange av dem var sikkert av et ærlig hjerte, de ble bare ledet vill. Men de vil sikkert også omvende seg å be Gud om tilgivelse for sine dåraktige tanker. Men det vil uten tvil være mange mennesker som vil gå tilbake til verden, og gå rett imot det de engang så varmt sto for. Det er resultatet av de tragedier som følger, når man forsøker å sette datoer for de ting Gud har i sinne å gjøre. Dersom tingene ikke skjer som disse hodene har regnet ut, vil de alltid etterlate seg grupper av forvirrede mennesker, som er utilfredse med alt, og med tilliten betydelig svekket. De vil jo ikke ha noe å vende seg til etter dette. Men når året 1977 er omme og 1978 er et faktum, så vil nok hendelsene i 77, bli gjenfortalt.

EN TYPE PÅ DE SYV MENIGHETSTIDER.

Jeg vil gå tilbake til noe jeg nevnte tidligere. Det er om de seks brødre som fulgte Peter til Kornelius` hus. Sammen med Peter utgjorde de syv personer. Hvor gikk de? Jo, til hedningene. Dette setter en fullkommen type på de syv menighetstider. Når evangeliet kom til hedningene så skulle det gå syv tider, eller skiftninger over henne, og det skulle også komme syv budbærere til disse syv epokene. Vi finner slike typer representert også i Ap.gj. 19,20,21, men bortsett fra det, og den hendelse som nettopp er nevnt om Kornelius` hus, er det ikke noe annet sted i Ap.gj, hvor nummer eller tall er representert. Vi finner heller ikke slike typer når Peter og Johannes drar ned til Samaria, eller når Barnabas dro til Antiokia. Deres tjeneste skulle ikke sette noen typer i så måte. Men når Peter skulle gå motsatt av den jødiske natur, å gå inn til hedningene, da ble det satt en type for ettertiden.

GUD SER ETTER LYDIGHET.

Det var nå tid for Gud å gi sitt vidunderlige ord til hedningene. Brødre, han ville at det skulle skje gjennom en autorativ tjeneste, og Peter var mannen som skulle bli brukt. Han hadde stått for Guds ord gjennom måneder og år, siden sin omvendelse i Jerusalems gater. Han måtte stå for mye kritikk og forfølgelse. Han hadde sittet i fengsel for sin tro. Og han hadde blitt løst gjennom en engels åpenbarelse. Hans jødiske forståelse var både kjødelig og meget tradisjonell, men det forandret ikke hans tjeneste. Gud overså helt hans tradisjonelle syn på saken, for å kunne bruke den tjeneste som han innehadde. Peter hadde en lojal innstilling til Gud, og han elsket evangeliets sannhet. Når vi vet hva Gud gjør, så må vi si, at Gud trenger ikke noens hjelp i så måte. Han trenger villige hjerter, omvendte sinn, og lydighet. Når Gud først finner en person med et omvendt sinn, og et troende hjerte, så kan han gjøre nesten hva det måtte være gjennom denne personen.

HEDNINGENES NATUR ER HEDENSKE.

Den hedenske natur var og er fremdeles ganske egenartet. Det kan vi se i det Peter kommer inn i Kornelius hus. Denne hedningen var rede til å falle ned å tilbe Peter, bare fordi en engel hadde åpenbart seg for

ham, og bedt ham å sende bud på Peter. Det var hedningenes natur på den tid. Alt det de kunne forbinde med det guddommelige var de rede til å falle ned å tilbe. Det skjedde også med Kornelius, men Peter reiste ham opp og sa; ”Stå opp, også jeg er et menneske”. Bare for å vise deg at Gud ikke trenger hjelp, skal vi se på hvordan Han utarbeider sin plan i denne sak. Jeg er sikker på at Peter måtte ha undret seg når han sto der og forkynte til disse hedningene. Hvordan skulle nå han gjøre dette videre? Han visste hvordan de hadde gjort det nede i Samaria, og også hvordan det ble gjort i Jerusalem, men dette var annerledes. Disse menneskene var jo hedninger. Men Gud overså Peters natur, og fylte disse hedningene med den Hellige Ånd mens Peter enda holdt på å forkynde for dem. Han behøvde ikke å gjøre noe alterkall for de som ønsket å bli fylt med den Hellige Ånd. Gud fylte dem alle sammen etter hvert som de åpnet sin ånd for Ham. Du vil kunne merke deg at den Hellige Ånd falt på alle dem som HØRTE ORDET. Jeg er overbevist om at det betyr mer enn bare det å høre Peters vokale uttalelser. Jeg taler her om det som skjedde i Ap.gj.10:44. Venner, jeg tror de begynte å tale med tunger og profetiske ord. Han ga dem i alle fall ingen leksjoner i hopping og forbønn med klaps på kinnet. Han forsøkte ikke å hjelpe dem å tale med tunger, slik vi ser det i våre dager. Dersom Jimmy Swaggart hadde vært der, ville han sikkert oppmuntret dem til å bestille hans spesialplate om veiledning til tungetale, og hva de burde vite om det. Men Gud trenger ikke slike ting for å få sine barn fylt med den Hellige Ånd. Jeg vet at noen av dere nå vil si; ”Denne Jackson` menighet tror ikke på noen form for manifestasjoner.” Men da tar du feil. Jeg vil du skal vite det, at før du forlater denne verden, kommer du til å trenge en eller annen form for manifestasjon. Men du vil aldri kunne dømme meg, eller det evangeliet jeg forkynder, ved hvordan jeg skriker og bærer meg. Du kan bare ikke dømme skriften ut fra slike ting.

Jeg sier ikke disse ting for bare å være morsom, eller å gjøre narr av noen. Men det er en masse ting på gang blant de som forfekter å være Guds menn. Men disse ting kan ikke måle seg med skriftens standard. De må gjerne sende deg et karismatisk kurs på plate, som forteller deg hvordan du skal kunne tale i andre tunger, men de kan ikke gi deg den Hellige Ånd. Jeg vet at de fleste av dere som er på vår adresse liste for denne artikkel, ikke ville ta del i noe slikt. Men det er fremdeles noen

av dere som støtter og underholder forkynnere som driver en slik praksis, ved å sende dem offer og økonomisk støtte, og ber om å få deres blader og litteratur. Men på tross av alt dette, får dog de ekte Guds barn tak i de virkelige tingene. Og derfor sier jeg til stadighet, at de kommer ikke til å gi seg før dette evangeliske garn har fått tak på dem, og ledet dem til en virkelig skjønnsom åpenbaring i Guds vidunderlige ord.

ENHVER MANN BLI I SITT KALL.

Priset være Herren, jeg kan høre gamle Peter, der han observerer hva som skjer i hedningenes hus. ”Kan noen forby dem vannet, de som har fått den Hellige Ånd, likesom vi?” Peter forsto hva som skjedde, og han forsøkte ikke å stanse dem i å tale med andre tunger ved å sende dem til dåpsvannet. Han ventet bare til opplevelsen hadde gjort sitt, og så gikk veien ned til vannet hvor han døpte dem. Hver eneste mann, i den første tid, fullførte samvittighetsfullt sitt kall. Ingen av dem forsøkte å gjøre mer enn det de var kalt til å gjøre. De forsøkte heller ikke å overta en annen manns kall. De var ikke sjalu på hverandre. Da Filip kom til Samaria og vannet den seden som Jesus hadde sådd den dagen ved Jakobs brønn, da han talte til kvinnen i Joh.4; ble han vitne til en stor vekkelse fra Gud, og mange mirakler skjedde. Men han visste hvor grensen gikk for sin tjeneste. Vi har sagt det tidligere i denne artikkel, at da var det han sendte bud på Apostlene så de kunne komme ned og legge sine hender på folket, så de kunne motta den Hellige Ånd. Filip tok ikke det ansvaret på seg å fullføre den del som Gud brukte Apostlene til å gjøre. Jeg er klar over, at etter som tiden gikk, og de første Apostler døde bort, så fylte Gud fortsatt sitt folk med den Hellige Ånd. Men det punktet jeg vil frem til her, er at det er ikke Guds vilje at alle mennesker skal løpe rundt å leke med Guds åpenbarte plan. Dersom vi tror at Gud sendte en profet for vår tid for å få oss tilbake til Guds sanne ord, så må vi også nødvendigvis holde oss til den orden Gud bruker for vår tid, for å etablere det sanne evangelium vi skal vendes tilbake til. I den første tid holdt apostlene den rette linje i Guds åpenbarte ord, og det produserte harmoni blant de troende. Og god vanlig folkeskikk burde lære oss at vi, i vår tid, aldri vil kunne oppnå noen harmoni, som vil kunne være akseptabel for Gud, før vi kommer tilbake til den samme orden i Guds menighet

som var i den første tid, og akseptere Guds ordinerte tjeneste. Det vil trenges en Apostel tjeneste i denne endetiden, å rette opp de mangler som enda er der, og gi menigheten de nødvendige retningslinjer som produserer harmoni i Kristi legeme. Det gjør ikke den mann som måtte inneha dette embetet, noe bedre enn andre i Guds øyne. Som mennesker er vi like, men selve tjenesten må aksepteres å bli gitt sin rette plass i Kristi legeme. Jeg tigger ingen om å gi plass til disse tjenester. Gud har allerede satt dem i menigheten til Kristi legemets fullkommengjørelse. Det eneste jeg gjør, er å minne dere om at dere ikke kommer til å få noen vokst i Guds plan og tjeneste, før deres liv blir brakt i rett forhold til den tjeneste som fungerer for den siste tid.

ORDEN I GUDS MENIGHET.

Jeg vil minne om det som står i 1. Kor.14. Dette kapittel var nødvendig på grunn av at noen hadde begynt å få sine egne tanker og åpenbaringer, og disse ting ble sprett rundt om i menigheten. På denne måten ble menigheten brakt inn i et rotete forhold. Dette skjedde bare syv år etter at menigheten var etablert. Paulus skriver til dem og forklarer dem åndens gaver, og hvordan de skulle operere i Guds menighet. Han forklarer dem den rettmessige bruken, slik at menigheten kunne ha en god orden. Du vil kunne merke deg at jeg sa **ORDEN I MENIGHETEN**, og ikke "Chuch-order" menighetsorden, slik endetids folket tolker det. Det ligger en stor forskjell her. Vi kommer ned til vers 37, og finner at Paulus sier; "Tror noen at han er en profet eller en åndelig, da skal han skjønne at det jeg skriver til eder, er Herrens bud." Paulus hadde ingen rett til å utfordre det kall som mennesket hadde, og det var jo Paulus selv som sa at Gud satte i Menigheten Apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere. Paulus sa også, er vel alle Apostler? Er alle profeter? Er alle lærere? Gjør alle mirakler? Hvem er Paulus, eller Apollos, er de ikke tjenere ved hvem I kom til troen? Ut fra dette kan vi skjønne at Apostelen til hedningene ikke forsøkte å legge opp til et èn manns show. Han ønsket bare at alle skulle vite, at man ikke kunne leke med Guds åpenbaring, slik barn leker med sine lekesaker. Men slik driver mange av Guds barn det i dag. De tror på noen spesielle ting en liten stund, og ikke lenge etter kaster de det fra seg, og begynner å se etter noe annet de kan leke med. Det beviser bare at de ikke har noen åpenbaring. De ønsker bare

å leke med Guds ord. Det åpenbarte Guds ord har livet i seg, og dette livet kommer til det enkelte individ. Det tar bort de barnslige ideer som folk vil leke med, og gjør dem ansvarsbevisste mot Guds ord. De første Kristne mottok en åpenbaring fra Gud som de var villige til å dø for om nødvendig. Og mange av dem måtte dø for sin tro. Men Gud ga dem nåde til å dø for sin tro. Disse martyrer har en spesiell krone i vente.

GUDS TJENERES LOJALITET TIL TJENESTEN.

Vi går tilbake til Paulus, som sto så bastant på ordet for sin tid. Han behøvde ikke å innta andreplassen etter andre menneskers tjeneste. Han holdt en rett linje i ordet så lenge han levde. Og så lenge noen av Apostlene enda var i live, så maktet de å opprettholde lojalitetsbildet i Kristi menighet. Respekten ble opprettholdt, og åpenbaringskontinuitet hold seg ved like. Linjen i Guds ord var stram. Selv om prøvelsene var harde, så holdt disse Guds tjenere seg lojale til sannheten. Deres åpenbaring svingte ikke fra det ene til det andre. Ta bare Apostelen Johannes, som ble plassert ute på øya Patmos, på grunn av sin tro på Guds ord, og Jesu vitnesbyrd. I året 96. E. K. var han nok sikkert både gråhåret og skrukket i ansiktet, eller kanskje skallet og lutrygget. Rent fysisk sett var han nok ikke særlig mye å se på, men han hadde en god åndelig innsikt. Selv om Djevelen prøvde å utradere ham på denne øya, så hadde Gud i stedet i hensikt å vise ham det som skulle bli den siste overnaturlige åpenbaring som menigheten skulle motta før inntil for bare noen år siden. Gjennom de åpenbaringer som Gud ga Johannes, ble de syv menigheter i Lilleasia eksempler på den ånd som skulle råde gjennom de syv menighetstider i nådens tidshusholdning. Disse menighetene hadde nå eksistert i ca 40 år, og ved denne tid finner vi forskjellige brev skrevet til disse menighetene. Gud hadde funnet noe ved dem som ikke var rett. Vi kan se ut fra disse skrifter hvordan disse menighetene hadde drevet bort fra sannheten. Dette i seg selv vil kunne hjelpe oss til å skjønne hvorfor det er så viktig med den Apostoliske tjenesten. Den observerte de forskjellige tilstander som menighetene hadde havnet i, og det så kort tid etter at de fleste Apostler var gått bort.

REFORMATORENE OG HVORDAN DE BLE DET DE BLE.

Vi skal nå bringe vårt budskap opp til vår tid. Ned gjennom tidene har Gud brukt forskjellige menn i hver sin tidsalder på en spesiell måte. Mannen selv behøvde ikke å gjøre seg til noe spesielt. Derfor om du studerer disse menneskers liv, og hvordan de sto for den sannhet Gud åpenbarte for dem, så vil du finne at de alle hadde en tid hvor de kjempet med seg selv. Før Martin Luther begynte å forkynne det han senere skulle bli kjent for, hadde han en stor kamp med seg selv. Det var en dyp lengsel i ham til å vandre nærmere Gud. Han forsøkte ikke å bli noen reformator. Denne tanken var ikke engang i hans sinn. Han visste bare at han måtte finne fred for sin sjel. Han visste ikke hvordan han skulle kunne finne denne freden. Men vår store Gud hadde lagt en hunger i hans sjel, og talte til ham på en spesiell måte. ”Martin Luther, den rettferdige, ved tro skal han leve.” Fra det øyeblikket av begynte Luther å søke gjennom skriftene. Det var ikke lenger noen selvførdømmelse i det å være syk av det systemet som rådde over ham og holdt ham i lenker. Han sluttet da å undre seg over om systemet kunne være rett, og at all feil egentlig måtte ligge i ham. Nå hadde han funnet det som hans sjel hadde lengtet etter så lenge. Det kunne nok være andre munkes på Luthers tid som ba like mye som ham, og som kanskje ba mer etter rosenkransen. De hadde kanskje også en høyere rang, og kunne ha frydet seg mer i rampelyset, men Gud utvalgte Luther. Det Luther fant i Guds ord, gav ham den fred han så desperat hadde søkt etter. Sannheten er at alle de som har søkt etter noe av Gud, har måttet gå til skriften for å finne det. Når så Luther ble tilfreds etter å ha søkt i skriften, førte det ham automatisk i en reformators stilling. Han kunne ikke lengre sitte stille, og bare holde seg inne med systemet. Og når han begynte å tale imot det som var galt, var det hele i gang.

Når du leser historien om John Wesley, vil du kunne merke deg at han var heller ikke ute etter å bli denne tids budbærer. Alt han ønsket var å være en misjonær for de fattige indianere i Nord Amerika. Men i sitt forsøk på å gjøre det, hadde han en fryktelig kamp med seg selv. Han fikk en vanskelig tid med å få dem til å høre på seg. Han reiste hjem og følte seg helt fordømt og nedfor. Men da hadde han en opplevelse som forandret hele hans liv. Han beskriver det som en inngytende

forsikring om at Gud for Kristi skyld hadde tilgitt ham alle hans synder. Det var en slik sterk hendelse at han kunne fortelle selve øyeblikket da det hendte, Det var kl.8.45, om morgenen den 24. Mai, 1738. Etter denne opplevelsen forsvant all hans frykt og indre konflikter. Det åpnet en vei til en indre visshet og tillit til Gud, som resulterte i den sikkerhet som han senere forkynte evangeliet i. Etter denne opplevelsen var hans sjel satt i brann, og han kunne ikke hjelpe for at han ble det Gud hadde ordinert ham til å bli.

INGEN FORSTÅR.

Vi kommer nå til den siste budbærer, Bro. William Marrion Branham. Og her finner vi at det samme gjentar seg. Han behøvde ikke å forsøke å gjøre seg til noe. Hans tidlige barndom var en eneste kamp med seg selv. Han følte seg fordømt og forkastet av alle dem han forsøkte å være sammen med under oppveksten. Han var ikke i stand til å gjøre de ting som de andre gjorde. Det var den konstante vind susen fra en opplevelse i hans tidlige barndom som stadig minnet ham, at han ville være som et sort får om han gikk med de andre. Hans bekjennelse var at ingen forsto ham. Han hadde selvfølgelig aldri den tanken om seg selv at han skulle være den kommende budbærer for den siste menighetstid, og enda mindre at han skulle være en profet. Men Gud arbeidet på egne og hemmelige veier for å oppfylle sin hensikt. Bro. Branhams særegne liv var en av Guds måter å forme sitt kar på, for han skulle oppfylle en spesiell tjeneste. Gud arbeider gjennom omstendigheter for å få sine kar i den posisjon at de kan fylle sitt kall og hensikt. Vi vet alle at Bro. Branham var ikke noe unntak i så måte, for vi har alle lest eller hørt hans vitnesbyrd om Guds gjerninger i hans liv. Han kom på scenen, og hans liv og tjeneste ble brukt av Gud til å rive ned mange av Satans murer, i det han kalte folket ut av Babylon. Nå har han forlatt scenen, og vil ikke komme tilbake igjen før Paulus, Peter, og alle de andre blir hentet fram fra de døde. Men det er mange som enda håper på at han vil komme til før, en slags spesiell oppstandelse. Bro. Branhams tjeneste var å få folket tilbake til Guds ord, og den måten Apostlene forkynte det på. Vi må si at han oppfylte den delen av sitt kall. Det er et folk i dag på jord, som er ført tilbake til Guds ord. Men en stor del av folket som fulgte hans tjeneste, har overgitt seg til en ånd som er mer dødelig enn den ånd de

egentlig ble løst fra. Avgudsdyrkelse etter å ha hørt sannheten, er en verre villfarelse enn den de var fanget av fra før. Men Bro. Branham kan umulig lastes for dette. Det samme kan sies om Paulus forkynnelse. Han kan heller ikke lastes for kirkemøtet i Nikea, og den Romersk katolske kirke som ble resultatet av dette møtet. Et menneske kan bare gjøre det som det er kalt til å gjøre. Bro. Branham var ikke kalt til å holde linjen i ordet for resten av denne nådetiden. Han var utkalt til å levere et budskap som den femfoldige tjeneste kunne stå ved, i det nådetiden rant ut. Det vil være den tjenesten som skal holde den sanne åpenbaringen av Guds ord for Jesu Kristi brud.

APOSTLENES GJERNINGER ER ENDA IKKE SLUTT.

Bruden vil akseptere den femfoldige tjeneste i endetiden, men hun er også det eneste folket som vil gjøre det. Hun vil elske den, og hungrer etter den. Hun vil gå en Apostels tjeneste kjærkomment i møte, for den vil kunne lede henne gjennom de prøvelser som enda er tilbake før Herren kommer. Men den bevegelse som fulgte budbæreren til denne tid, vil aldri komme til å akseptere noen mann, som en Apostel. Det ville ikke spille noen rolle om han var 2 meter lang, og hadde en utdannelse med doktorgrader så lang som bare det. Denne bevegelse vil aldri akseptere en Apostels tjeneste. Du kan spørre hvorfor? Det er fordi de er lik alle de andre systemene. De setter en sluttstrek ved enden av Bro. Branhams liv, akkurat som alle andre organiserte har gjort det med sine ledere, når de gikk bort. Hva de ikke ser, er at denne tids budbærer skulle føre oss tilbake til Bibelen, og spesielt tilbake til Apostlenes gjerninger, som enda er en åpen bok. Du vil ikke finne noe AMEN i slutten av denne boken. Det er fordi Gud enda ikke er ferdig med å skrive Apostlenes gjerninger. Derfor sier jeg også at det må en Apostels tjeneste til, for å rette opp dette budskapet, og en femfoldig tjeneste til å forkynne det, for å få rettet opp dem som har fulgt selve systemet som er formet fra dette budskapet. For det er virkelig blitt forvrengt og skakkjørt over alle grenser.

VERDEN VET.

Ikke før hadde Gud tatt sin tjener bort fra scenen, så begynte det å fremtre menn som ville leke med det budskap han hadde brakt. De var

som barn som lekte med leketøy. Jeg har akseptert dette opp til et punkt, at Gud tillater dette. Og jeg vil fortelle deg hvorfor. I det minste så har disse menn reist over hele verden og forkynt om at en profet har kommet og gått. Men de har ikke forkynt hans budskap. På denne måte er verden blitt vitne til at han er kommet og gått. Verden er da uten unnskyldning. Gud ønsket dette gjort, for Han vil ikke komme igjen å hente sin brud, før hun til fulle vet at Gud har oppfylt den siste del av Malakias 4:5-6, ved å sende Elias` ånd til endetiden. Noen av dere vil nok si, at dette er å være vel dogmatisk. Men det er det ikke. Det er bare å være skriftsmessig. Dere må alle være enige med meg at alle i den første menighet visste at Gud hadde sendt Johannes døperen. Men dere vet også at Apostlene ikke reiste rundt og forkynte om Johannes. De satte Johannes budskap på sin rette plass, og forkynte Jesus Kristus. Les bare det som står i Ap.gj. 19, hvor Paulus kommer til Efesos Der finner han disse menn som Apollos hadde døpt. Apollos hadde bare forkynt Johannes budskap så langt. Det var å få folket til å tro på han som skulle komme, det var på Kristus. De satt der i Efesos å ventet på Kristus som skulle komme.. Men her kommer en annen jøde, Paulus. Jeg vil dere skal vite at denne Apostels tjeneste var til for å rette opp disse menns forståelse av Guds åpenbaring, og å døpe dem på rett måte. Paulus` første spørsmål til dem, da han møtte dem var, ”har dere mottatt den hellige Ånd da I kom til troen?” De bekjente da at de ikke visste om den Hellige Ånd var kommet. Paulus spurte da om hvilken dåp de da var døpt med? Dette spørsmål åpnet da opp deres virkelige opplevelse for Paulus, for de svarte, ”med Johannes` dåp” Denne Apostel gikk da rett på sak med dem. Vi vet fra det foregående kapittel at Priska og Akvilas, et jødisk ektepar hadde tatt Apollos til seg og lagt ut veien nøyere for ham. De hadde rettet opp den åpenbarelse som Apollos hadde forkynt med. Men de hadde ikke tatt det på seg å forkynne dette til hans disipler. De lot dem være. Men nå kommer Paulus på scenen, og er klar til å rette opp deres åpenbarelse. Han sa, at ”Johannes døpte med omvendelses dåp, i det han sa til folket at de skulle tro på den som kom etter ham, det er på Jesus. Da de hørte dette lot de seg døpe til den Herre Jesu navn.” Kan du se ut fra dette, at det er ikke noen kamp mellom ham og disiplene her. Når Apostelen hadde informert dem nøye, ble de alle døpt, og så la han sine hender på dem og de ble fylt med den Hellige Ånd. De talte da med tunger og profeterte. Her har vi tolv menn i Efesos som

ble fylt med den Hellige Ånd, og en rett åpenbaring av budskapet for deres tid. Alt det de trengte var en rett informasjon om Guds ord. De holdt seg ikke lengre til Johannes` lære etter at mer av sannheten ble åpenbart for dem. Du kan også merke deg at Paulus ikke forsøkte å annullere Johannes` tjeneste. Han visste nøyaktig hva Johannes var, og hva hans tjeneste oppfylte. Men han pekte frem og forbi Johannes, slik at de kunne se Jesus, den som Johannes var en forløper for. Budbæreren er ikke budskapet. Jeg vet det er mange mennesker som vil fortelle deg at budskapet er William Marrion Branham. Men jeg er her for å fortelle deg at budskapet er det samme som Peter Jakob, Johannes, og Paulus forkynte. Forskjellen er bare den tiden som det forkynnes i. Disse apostlene levde og forkynte i såtiden, mens vi nå lever i tiden for innhøstingen. Jeg vil raskt si med en gang, at det neste på programmet er å få visse mennesker ut av sin forvillelse og inn i en rett åpenbarelse med Guds ord. Det er snakk om å komme i takt med tiden, og inn i geledd.

Å SPREDE MENIGHETEN OPPFYLLER BEFALINGEN.

I det siste tjue år etter at bro. Branham døde, har visse menn reist rundt om i verden og forkynt om profeten, i stedet for hans budskap. Jeg har hørt mange av dem, og lyttet til deres forkynnelse. Og jeg tror mange av dem er oppriktige i sin tjeneste. Men de er langt ute å kjører når det gjelder sannheten. De ønsker å fortelle verden hvem Bro. Branham var, og at de kjente ham personlig. De har nesten gitt navnet Jesus andrelassen i sine liv. Men dette tjener dog en hensikt i Guds plan. Husk bare den befalingen som Jesus ga sine disipler. Han befalte dem å dra ut i all verden å forkynne evangeliet. Men gikk de egentlig ut i all verden som en frukt av det han hadde sagt til dem? Nei, det gjorde de ikke. Alle ble tilbake der i Jerusalem, hvor han befalte dem å begynne. Menigheten i Jerusalem vokste raskt, og ingen hadde planer om å begynne noen misjonsreise. Det som skjedde i Jerusalem var så vidunderlig, men Gud så at ingen av dem la noen planer for videre fremstøt. Resten av befalingen skulle jo også oppfylles. Vet dere hva han gjorde? Han lot noen fra deres egne rekker bli offer for martyrium, og en stor forfølgelse startet opp mot menigheten. Da var det at menigheten begynte å spre seg. Vi leser dette i ap.gj.8:4,2 De som nu var atspredt, drog omkring å forkynte evangeliets ord.” Det

måtte bli en grunn for dem til å forlate Jerusalem. Og den store forfølgelsen var grunn nok for dem til å dra ut. Og når de da reiste, mottok verden evangeliet. Jeg undres over hvordan bildet ville ha vært i dag, dersom Gud hadde latt alt gå i glatte og uhindrede spor for oss. Da hadde vi kanskje blitt stående i disse tjue år i egne tanker, uten å ha kommet noe videre. Det ville sikkert ha vært skarer av oss her ute i Clark County, mens resten av verden ville ha vært uberørt av det budskapet som Guds profet brakte.

ADSKILLELSENS ÅNDER.

Hør etter hva jeg her sier, og løp ikke foran meg nå. Jeg tror Gud har tillatt disse menn å reise rundt i hele denne verden, og forkynt profeten. Først av alt for å bringe verden den kunnskap at Gud har sendt en profet til denne tid. Og for det andre så har det satt alle de andre løse åndsretninger i sving, og satt dem i sirkulasjon. Disse åndene vil fungere som en adskillelsens faktor. Det må også være en separasjon i gang, for å oppfylle noe annet som Jesus hadde sagt. Han sa at bare noen få ville finne den trange port og den smale veg, som leder til livet. Jeg må også si, at samme hva mennesker har fartet rundt og gjort, så har Gud holdt alt inn under sin egen tidsfaktor. Gud er den som holder tiden i sin hånd. Han er den eneste som kan la teppe falle etter en akt i tiden, og la teppet gå opp for neste akt. Når tiden er inne at den femfoldige tjeneste skal komme på scenen i sin fylde, så må det ha vært en Apostels tjeneste i gang som både har vært etablert og anerkjent. Skal en femfoldig tjeneste kunne fungere så må en Apostels tjeneste også være her. Det er ikke en tjeneste som noen bare kan fylle av egne interesse, men dersom Gud har lagt dette kallet på noen, så vil han også virke de omstendigheter som skal manifestere det, og særlig da for de som ser nettopp etter denne tjenesten.

TAKKEBREV.

Jeg har fortalt de drømmer som Gud har brukt til å lede mitt liv over de senere år, og jeg har mottatt mye kritikk etter dette. Men allikevel etter å ha publisert ”The Contender” striden, over en tid, har vi vært i stand til å trykke visse artikler som har kunnet stabilisere mange mennesker. Jeg har flere sekker hjemme, fulle av brev, som har

kommet inn fra hele verden, og disse brevene har uttrykt en stor takknemlighet for disse artikler. De har ledet dem i deres søken etter ledelse i sannheten. Mange av dem sier bare, Takk for at du hjelper oss til bedre å forstå budskapet.”

STABILITET BETALER SEG.

Mens noen har fartet rundt å forkynt ”Church-Order”, så har jeg heller satt meg fore å holde orden i min menighet ”Faith Assembly”. Mens andre har reist rundt å forkynt de syv tordner, så har jeg ventet på den tiden da de virkelig skal lyde, for de har enda ikke lydt. Det har vært røster som har forkynt i over tjue år nå, at Jesus Kristus har forlatt nådestolen, og at ingen flere kan bli frelst. Men enda så driver de samme menneskene og forkynder evangeliet. Jeg undres hvorfor. Hvor dåraktig kan et menneske bli? Det er jo rene dårskapen å snakke slik. Jeg vet at det kun er Guds nåde som har holdt meg fra å ende i fellesskap med dem, på grunn av min standhaftige holdning på disse punkter. Og mange av disse mennesker har vært brødre som jeg har hatt stor respekt for gjennom tidene, men jeg forsøker alltid å minne meg selv om det som Jesus sa engang. ”Tro ikke at jeg er kommet for å sende fred på jorden, jeg er ikke kommet for å sende fred, men sverd.” Matt.10:34. Når jeg begynte å høre om de kontroversielle ting som andre forsøkte å frembringe, og som var så fremmed fra hva Gud hadde lært meg, sa jeg ofte; ”Herre, dersom det kall jeg bærer i mitt hjerte er fra deg, så ber jeg deg bære vitnesbyrd om det, men dersom det ikke er det, så få meg bort herfra, la meg ikke bli stående i veien for noen.” Men ned gjennom årene har Gud gjort meg i stand til å se ting ut fra Hans ord, som ikke bare har hjulpet meg på veien, men som også har hjulpet andre med samme lengsel. De har ropt til Gud om svar på all den dårskapen som råder, og fått svaret.

GUD TALER TIL MIN SJEL.

Mens andre roper ut at Broder Branham har sagt dette og hint, så mener de at jeg har sluttet å forkynde budskapet, fordi jeg ikke driver på i samme spor som dem. Jeg er oppriktig glad for at jeg fikk høre en mann som Bro. Branham, for han forkynte meg Guds ord ut fra denne Bibel. Han skapte en Jesus i meg, som fikk førsteplassen i mitt liv. Jeg

tror at Jesu Ånd lever i min sjel, slik denne mannen forkynte meg ordet. Han førte meg tilbake til Bibelen, og ut fra denne boken taler Gud til min sjel. Jeg vet også at han var denne tids budbærer, men når Gud tok ham bort fra scenen så forstår jeg at man ikke kan stå å stirre på en gravstøtte, og tro at man på denne måte kan komme videre med Gud. En person må ha den alltid blivende nærhet av Guds ånd, som Branham forkynte om, for å kunne holde seg stabil i troen, når alt annet synes å falle sammen. De disipler som sto og så opp mot himmelen etter at Jesus var blitt tatt bort fra dem, måtte ha noe annet som kunne ta over ledelsen. Dette måtte komme innenfra, ellers ville de ha blitt stående der og stirre opp i luften og ønsket at Han måtte ha kommet tilbake. Vet du hva de hadde i sitt hjerte? Jo, de hadde Jesu ord der inne. Dette ordet sa; ”bli i Jerusalem til I blir ikledd kraften fra det høye.” Dette var Faderens løfte, den Hellige Ånd. Da, og bare da kan du bli et sant vitne om det du har sett og hørt. Og dette er grunnen til at så mange opplever tilbakeslag i disse dager. Alt de har hatt å holde seg til, er noen sitater fra Guds profet. Han ba dem aldri om å holde hans sitater høyere enn Guds ord, men det er nettopp det de har gjort, til sin egen undergang. I over tjue år har mange av dem sagt, at Gud ikke lengre kommer til å tale gjennom profetier eller tungetale og tydning, og heller ikke ved drømmer for den slags skyld. De har forkynt at Jesus har forlatt nådestolen, og at det syvende segl allerede er åpnet, at vi ikke lengre trenger åndens gaver, osv.: Men noen av dem i det minste, har nå begynt å se hvor dette bærer hen. De ser sin egen dårskap, og vi takker Gud for det. Jeg tror dog at de mennesker som så strengt har forkynt mot de åndelige gaver og deres operasjon i Guds menighet, i de siste tjue år, skal måtte stå ansvarlig for Gud med sin holdning. De har jo stått i veien for mange som ville gå videre med Gud. De vil i alle fall måtte si; ”Kjære bror, søster, jeg er lei for at jeg har hindret deg i din åndelige vokst i så mange år, kan du tilgi meg? Jeg vet jeg har tatt feil!”

1977, OG HVA SÅ?

Når året 1977 er over, vil nok mange måtte be om unnskyldning for sin holdning til spørsmålet om opprykkelsen. Og alle de som så frisk og freidig fremholdt opprykkelsen innen utgangen av 1977, vil nok fortsatt være her i 1978, om de da ikke skulle ha avgått ved døden på

vanlig måte. Men jeg undres over hva disse mennesker skal foreta seg da? Vil de vedgå sine feil og rette opp sine veier, eller vil de bare gå videre til undergang? Noen av dem er nå i ferd med å forandre sin oppfatning om Daniels 70 uker. Der er rart hvor tiden arbeider dog. Jeg har alltid sagt, at gi bare Gud tid, så vil det snart åpenbare seg hvem som var rett eller gal i disse saker. Tiden selv vil komme til å slite ut noen mennesker i deres kamp for årstall og tider, mens andre mennesker vil begynne å søke etter Guds sanne veier. Gud vil fylle de nødvendigheter i deres liv som det bare kan finnes svar på i Guds ord. Han vil skape en hunger i deres sjel, slik at de roper ut til Ham etter hver sann tjeneste som kan oppdrives i tiden. Da vil de ikke lengre leke rundt som barn, med dette budskapet. Og de vil heller ikke ønske å høre på dem som kun har Bro. Branhams sitater å komme med. Hadde Bro. Branham levd i dag, ville han ha vært den første til å si at dette var barnslige greier. Han ville ha bedt dem å lese 1.kor.1:13, og hvor Paulus sier, "Hvem er Apollos, eller Paulus, er de ikke tjenere ved hvilket dere kom til troen? Ble Paulus korsfestet for dem, eller ble de døpt til hans navn? Nei disse menn oppløftet den Herre Jesus Kristus, bare Han kunne fylle deres hjertes behov. På samme måte brukte bro. Branham hele sitt liv på å oppløfte den Herre Jesu navn. Og i denne bestrebelsen forkynte han ordet over hele verden. Dette budskap skulle bli det siste som denne verden skulle få i nådens tid. Den sanne tjeneste vil ta dette budskapet å lede folket rett tilbake til Bibelen. Men resten av folket vil komme til å springe rundt med sitater til det ikke er flere plasser å løpe til.

DEN SYTTIENDE UKEN.

I den tiden Bro. Branham tjente med evangeliet, berørte han hver eneste hovedlære i Bibelen, men praktisk talt hver eneste av disse punkter i læren ble behandlet på en flersidige måte. Ta bare Daniels sytti uker. Jeg visste at før han forkynte Daniels sytti uker, så hellet han til den teorien at det var kun 3 1/2 år igjen av den syttiende uke, for jødene. Jeg husker en gang vi var sammen ute på harejakt. Da brakte han opp dette emnet. Jeg sa ikke noe den gang. Grunnen var at jeg ikke hadde gjort noe studium over dette emnet. Man allikevel nevnte han at det var kun 3 1/2 år igjen for jødene. Akkurat da tenkte jeg ikke så meget over det. Men etter som tiden gikk ble jeg interessert

i dette emnet, og satte meg ned i bønn for å studere det. Jeg begynte å be Gud om å gjøre dette kjent for meg. På samme tid kom jeg over noen historiebøker, og sammen med Bibelen kunne jeg da sammenbinde historien og den tidsfaktor som var i bildet. Jeg endte da til slutt opp med en hel uke (7 år) og ikke 3 ½ år. Men jeg tenkte da med meg selv. Vent nå litt, han er jo Guds profet, og han sa jo 3 ½ år. Jeg vil i alle fall ikke si noe som er en motsetning til dette. Vet dere, jeg bar dette i mitt hjerte helt til den tiden han forkynte Daniels sytti uker som et emne. Jeg skal ikke glemme hva jeg følte der jeg satt på plattformen den gangen, for vi kunne sitte på plattformen i de dager. Begge de ganger han behandlet emnet om de sytti uker, så beviste han fra skriftene at det måtte være 7 år, en hel uke igjen for jødene, og ikke bare 3 ½ år. Jeg sa til meg selv, priset være Herren, så er jeg ikke helt gal allikevel. Men når vi satt der i denne underfulle uken hvor han åpenbarte seks av de syv segle for oss, så kom han inn på Daniels sytti uker, og nevnte at det bare var 3 ½ år igjen for jødene. Jeg tenkte for meg selv; hva er det som skjer nå? Jeg visste jo hva han hadde sagt før. Men etter å ha brakt dette ut så klart i emnet om de sytti uker, så kunne jeg ikke forstå at han igjen begynte med 3 ½ år. Da var det at en broder sørfra skrev et spørsmål på en lapp og spurte bro. Branham om han ikke hadde lært at det var 7 år igjen for jødene tidligere? Branham svarte da at broderen måtte ha misforstått hva han tidligere hadde sagt. Vel, dersom denne broderen hadde misforstått det hele så hadde også ”The spoken word publication” misforstått det, da de utga Daniels sytti uker. For der finner du det hele perfekt utlagt i linje med skriftens ord. Jeg trekker ikke disse tingene frem for å finne feil ved Guds profet. Jeg tror at han bare gjorde det han var kalt til å gjøre. Gud tillot disse doble sitatene å komme frem, for å sette i bevegelse alle disse kontroversielle åndene. For de skulle fungere som en adskillende faktor til å riste de dårlige frukter ned fra treet.

HVA ER DA TJENESTENS HENSIKT?

Dersom det er en bror som vil kritisere meg for å trekke frem disse doble sitater, så ønsker jeg å si dette til deg. Jeg gjør det for de mennesker som oppriktig søker å studere dette budskapet som Branham ga, og som ønsker å finne sannheten gjennom det. Ikke alle som har til hensikt å følge sannheten, er dermed i stand til å ta de

forskjellige skriftsteder og søke ut disse tingene, uten noen form for hjelp. Det er jo nettopp dette tjenesten er til for. Den skal hjelpe mennesker å komme i rett forhold til Guds ord. Jeg mener ikke at det å kjenne alle rette forståelser av Branhams doble uttalelser, dermed ordner en sikker billett til opprykkelsen. Men jeg mener bestemt at vår forståelse av sannheten i sin restaurerende åpenbaring, er nødvendig for å kunne bringe enhet og forståelse mellom brødre, slik Herren krever det av oss. Mange av dere vil nok huske hva jeg sa for over tjue år siden, da Gud tok sin profet bort fra denne scenen, og disse forskjellige konflikt ideene begynte å trenge seg frem. Jeg sa at det var mulig at vi alle kunne være feil, men det var umulig at vi alle kunne være rett. Derfor er vi nødt til å vente slik at tiden selv kan bevise de rette eller vrang uttalelser som er kommet, så vel som folket. Jeg sier at Gud lot disse doble uttalelser komme, for han visste at kjødelige sinn ville komme å hente sin næring ut fra disse ting. Det er vanskelig å forstå at så mange mennesker har bygget sine små private åpenbaringer ut fra disse ting. Og derfor har folk nå i over tjue år satt datoer for Kristi gjenkomst, og tidspunktet for inngangen til tusenårsriket. Ved den tiden du leser denne artikkel så vil alle deres forskjellige tidspunkt og datoer ha kommet og gått. Og hver eneste en av dem er fremdeles her, dersom de ikke da har gått i graven. De eneste som kommer til å gå inn i opprykkelsen, er disse som er kommet til en sann forståelse av Guds hensikt, og nådd enhet i troen på Guds sønn. De vil alle se mot de samme ting.

GUD KREVER ENHET.

Jeg forstår at det vil være mennesker over hele landet som nå vil si, ”Hvem tror nå denne Jackson at han er? Vel, jeg er ingenting i meg selv, men du kan ikke selge meg hva det måtte være av lære som måtte versere. Når jeg hører en mann forkynne lære på én måte, og like etter kommer en annen og forkynner lære på en annen måte, osv.: da vet jeg at noe er galt. Jeg vet også at alle dem som satt under bro. Branhams tjeneste, skal måtte komme tilbake til enhet i det han forkynte, om vi skal kunne være akseptabel for Herren. Ta bare disiplene som fulgte Jesus i 3 ½ år. De hadde ingen kassettpillere eller boktrykkeri, og heller ikke de moderne kommunikasjonsmidler som vi i dag finner så behendig å bruke. Alt de hadde, var ører å høre

med. Og enda var det 120 disipler som kom ned fra den øvre sal, fylt med den Hellige Ånd. De hadde alle den samme Åpenbaring, og det de hadde hørt, hadde produsert stabilitet og enhet. Det førte dem alle ned på Jerusalems gater, hvor de forkynte det samme evangelium. Peter sto ikke borte i et hjørne og forkynte omvendelse og dåp i den Herre Jesus Kristi navn, mens Jakob eller noen av de andre sa; Nei vent nå litt, det var ikke slik jeg hørte Jesus sa det.” Men slik er det i våre dager, og det har brakt forvirrelse over en lav sko. Merk dere, slik var det ikke i begynnelsen. Og før vi reiser herfra for å være med Herren, må vi alle la Jesus få førsteplassen i våre liv. Alt vi forkynner eller vitner om, må peke på Ham. Mange av dem som forkynner over alt at de har hørt profeten, og at han sa det og det, vil av meg få dette spørsmål; ”Hørte du virkelig ham, eller var det bare hans stemmebånd du konsentrerte deg om?” Det er en forskjell der. Dersom du hørte ham, ville du nå være befestet i Guds ord, og det ville ikke være mye å diskutere eller krangle om.

DU VIL VITE NOE.

Bro. Branham var en profet, det vet vi alle. Han var en budbærer til denne Laodikeiske tidsalder, det vet vi også. Men han var ikke en profet, sendt for å lage tillegg til Bibelen. Han ble sendt for å få oss til å forstå det som allerede står der. Vi trenger ingen tillegg til denne vidunderlige boken. Hva vi behøver er å komme i rett forhold til Bibelen. La meg også si dette, å være en Kristen er mer enn bare å si; ”Takk Gud at jeg er frelst, herliggjort, og fylt med den Hellige Ånd, jeg er nå på vei til herligheten.” Dersom du er en Kristen, så vil du måtte forstå noe, før du forlater dette stedet. Du vil måtte vite at du er et Guds barn, og hvilket ansvar som følger et slikt privilegium. Ingen av oss er verdige, det er sant, men vi skal heller ikke unnskyld oss med å bare drikke melk resten av livet. D. v. s. å holde oss til barnelærdommen og ikke vokse videre i troen. Hør bare hva Apostelen Paulus hadde å si til Hebreerne, i Heb.5:12 – 6:2. ”For skjønt I etter tiden burde være lærere, trenger I atter til at en lærer eder hva som er de første grunner i Guds ord, og I er blitt sådanne som trenger til melk, ikke fast føde. For hver den som får melk, er ukyndig i rettferds ord, for han er jo et barn; men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken har sine sanser oppøvd til å skille mellom godt

og ondt. La oss derfor gå forbi barnelærdommen om Kristus, og skride frem mot det fullkomne, så vi ikke atter legger grunnvollen med omvendelse fra døde gjerninger og tro på Gud, med lære om dåp og håndspåleggelse, om dødes oppstandelse og evig dom.” det er interessant å se at Paulus sa; ”Når dere burde være lærere, så viser det seg at dere enda trenger å bli lært de første grunner.” Nettopp dette har vi nå opplevd i de siste tjue år. Mange av dem som etter tiden burde ha vært lærere, eller kunne ha lært andre, trenger fortsatt selv å bli lært, om de da er mottakelige for lære. Paulus sa at vi måtte gjøre fremskritt i fullkommengjørelsen av Kristi legeme, og Guds ord. Ikke i den grad at vi går nedover gatene, rede til å bevise for alt og alle hvor mye vi vet eller kan. For husk, vi er bare det vi er, av Guds nåde. Men det kommer en tid da vi skulle ha disse ting klart plassert. Hodekunnskap vil bare få en person til å bli hovmodig. Men kunnskap i hjertet, eller åndelig åpenbarelse, vil gjøre en person ydmyk. Det vil mer og mer få deg til å forstå hvor underfull Guds nåde er. Og som jeg sa tidligere, det er bare Guds nåde som gjør at vi er i stand til å holde hode på rett plass.

I HAVEN.

Jeg vil nå ta for meg noen av de uttalelser som bro. Branham kom med, om Edens have, og menneskets opprinnelige synd. La meg først si, at katolikkene tror på den opprinnelige synd i Edens have, men de vet ikke hva som forårsaket den. De sier at Eva åt et eple. Det er så langt fra sannheten som å se et ørkendyr stå på vannski. Vel man finner ikke ørkendyr i Ohio-dalen, og heller ikke vannski i en ørken, men jeg er sikker på at du forstår illustrasjonen. Mennesker over hele verden har kjempet mot den sanne åpenbaring om det som hendte i Edens have, og som forårsaket menneskets fall. Jeg skal ikke ta opp spalteplass her til å forsvare noe som vi allerede har sendt ut på trykk. (”De to trær i edens have”.) Men profeten for vår tid lærte at Eva hadde et intimt forhold til slangen i haven, og dette forårsaket den originale synd. Mange av de åndelige ledere i den organiserte kirkeverden har beskyldt bro. Branham for å lære at Eva hadde et forhold til Satan. La meg bare si dette. Satan er en ånd, en fallen engel. Han er denne verdens gud, han er fyrsten over luftens makter. Hans lakeier er over alt, men Evas ulydighet var ikke med Satan, selv

om det var på grunn av ham at hun falt. Det var et annet vesen i denne haven, som var ganske lik mennesket i sitt utseende. Han talte som et menneske, og gikk som et menneske, men han var ikke en Guds sønn. Han var i familie med dyrene, som Gud hadde gitt Adam. Han skulle tjene menneskene. Men Djevelen fikk taket på slangen, tok kontroll over hans impulser for å legge en felle for Adam. Gud gjorde ham i stand til å snakke slik at han kunne mot ta instruksjoner fra Adam og Eva. Gud skapte ikke Sjimpanse eller Gorillaen til å snakke, heller ikke resten av dyrefamilien. Men denne slangen sto nærmest mennesket i sitt utseende. Det er grunnen til at vitenskapen har feilet i sitt forsøk på å finne det manglende mellomledd mellom mennesket i sin laveste utgave, og dyreriket i sin gjeveste utgave. De vet jo ikke hvor de skal lete. De tror ikke på Bibelen, ellers ville de jo forstått at Gud omskapte slangen. Han tok hans armer og ben bort, og plasserte ham i ormefamilien. Det gjorde Han fordi slangen hadde forført Eva til å utføre en sex – handling med seg. Nå kravler han rundt som en slange og fanger fluer og annet kryp til sitt daglige levebrød. Alle disse dyrene var skapt for Adam, som hans hjelpere, og det før han i det hele tatt hadde tatt Eva ut fra hans side. Før den elektriske kranen ble oppfunnet, fantes elefanten med sin lange snabel. Elefanten ble brukt i India og Afrika til å transportere trær fra de store skogene. De tjente mennesket i århundrer før kranen ble oppfunnet. Jeg har hørt at dersom en elefant blir tiltrukket av sin herre, vil han kjempe for ham, og gå milevis for å finne ham. Når hans herre dør, sørger elefanten i lang tid. Hvorfor? Jo, fordi han var skapt til å hjelpe sin herre. Adam behøvde ikke å gjøre noe av det daglige arbeidet i Edens have, før syndefallet, dersom han bare hadde adlydt Guds ord. Da ville slangen ha gjort alt nødvendig arbeide. Men Gud ønsket at Hans verk skulle gjennomgå en prøve, og derfor lot han djevelen (Lusifer) få inspirere slangen til å nærme seg Eva, og introduserte på denne måte et forhold med henne. Men dette skjedde kun for underholdningens skyld. Det er her ordet hør, har sin opprinnelse. Hør blir bedrevet for lystens og underholdningens skyld. Denne handling var av slangen, ikke ment å utføres med ekteskapelige hensikter. Det var ingen planer om å få barn gjennom denne akt. Men Gud visste hva resultatet ville bli, og han hadde utarbeidet en plan slik at alle Hans egenskaper skulle bli gjort kjent gjennom tidene, fra skapelsen av og frem til tusenårsriket.

TRE UTTALELSER, MEN BARE EN AV DEM ER RIKTIGE.

Når Guds profet begynte å behandle dette emnet, gjorde han tre forskjellige uttalelser. Jeg har verken tid eller spalteplass til å føre deg tilbake til alt det han sa når han lærte dette budskapet. Men mine kritikere vil vite det, for de vil lete det frem, og Guds barn vil også forstå hva jeg her snakker om. I et budskap ville han si; ”Vel, livsens tre var Kristus.” Så, i et annet budskap som blir kalt ”ekteskap og skilsmisse”, sa han at ”det var ikke Guds hensikt å bringe liv inn i denne verden ved sex. Det skulle skje ved det talte Guds ord.” Men så, i et annet budskap igjen sier han, ”At før Adam kunne komme til Eva, var hun allerede forført av slangen.” Her har du altså tre forskjellige uttalelser. En av dem vil kunne lede deg den rette veien i Guds ord. Når jeg blir utfordret til å forklare grunnen til alle disse forskjellige uttalelser, bruker jeg alltid å si; at, Gud tillot at dette skulle sies slik, om de mystiske hendelser i Bibelen. For Gud visste at noen av disse uttalelsene ville forårsake at noen fikk næring til å fare av sted med sitatene, og skille seg bort fra sannheten i skriften. Men han visste også at de sanne Guds barn aldri ville skille seg av med skriften og deres kontinuitet.

LIVSENS TRE.

Jeg legger tingene i sammen slik. Dersom Kristus var livsens tre, i hvilken form var det da? Det kunne ikke være i noen annen form enn det evige livs tilstedeværelse i haven. For den skulle overvåke loven om reproduksjon, dvs. den fullkomne plan om å bringe liv inn til denne verden slik Gud ville den skulle fungere. For når Adam skulle ha kommet til Eva, ville det ikke ha vært bare for lystens skyld slik menn og kvinner gjør det i dag. Deres samhørighet ville ha vært med henblikk på å føde sønner og døtre til denne verden. Og det ville ha vært opp til kvinnen å kjenne tiden når denne loven skulle aktiviseres. Selv er jeg en farmer. Jeg har studert forplantingsloven for hester, kyr, og andre husdyr, så vel som markens ville dyr. Men jeg har ikke funnet noe handlingsmønster i dyreverden som lever sitt samliv på samme måte som mann og kvinne. Denne akten skulle ha vært en dyrebar sak. Det var denne måten Gud hadde valgt til å reprodusere den neste sønn eller datter. Men djevelen har tatt over det hele, og

dratt det ned i skitten. Dette var Satans måte å gjøre sitt neste fremstøt mot Gud. Verden er med andre ord blitt tilsmusset gjennom de samme lover, som Han hadde valgt å reprodusere livet ved. Det som var vakkert ble forandret til det usmakelige, på grunn av den feilaktige bruken. Men slik er det djevelen gjør sine ting. Dersom han ikke får ødelagt tingene, så forsøker han å forvrengte det hele. Mange av dere har nok gått gjennom skolen uten i det hele tatt å ha hørt noe likt dette. Kanskje er det helt fremmed for deg. Men slik var det, det hele begynte. Nå vil jeg si, at når Guds profet for denne tid begynte å røre ved disse ting, så vet jeg at det finnes gullkorn skjult i alle disse uttalelsene. Ett er sikkert, Eva å ikke noe eple der i haven. Det har noe å gjøre med det seksuelle liv. Men når jeg ikke visste hva livsens tre var, så var det fordi det enda ikke var åpenbart for meg. Han ville si at kunnskapens tre var sex, men jeg visste at dersom kunnskapens tre var sex, så ville også livsens tre være det samme. Og det var jo ikke to trær som sto der midt i haven. Dette var bare et åndelig språk for å skjule Guds hemmelighet, fra de som var vise og forstandige i egne øyne. Dersom dette var naturlige trær, så ville de ha vært trær av planteriket. Og alle de trær som var i Edens have, er fremdeles her på jord i dag. Men ingen av dem er livsens tre.

MENNESKETS SØKEN.

I over 6000 år har mennesket vært på jakt etter livsens tre. De har søkt etter ungdomskilder. De har gravd dype hull i ørkenen, eller søkt i fjell og berghammer, undersøkt mineraler og annet men ikke funnet noe. De trodde de kunne finne hjelp til livet i de varme kilder i Arkansas, men denne hjelpen finnes kun i Jesus Kristus. Jeg håper du forstår meg. La meg si det igjen. Å ete av kunnskapens tre, var det samme som å forstå at loven om reproduksjon, også kunne brukes som en forlystelsesakt, ved å omgå den originale plan, om å føde liv til denne verden. Akten var ment som menneskets evne til å reprodusere seg selv, og ikke noe annet. Dette var den Guddommelige lov. Og kvinnen ville kunne kontrollere denne loven i sitt liv. Dersom Eva hadde bedt slangen om å komme seg unna, og ventet på at denne loven skulle tre i kraft i hennes liv, ville hun ha kalt på sin mann og fortalt ham når tiden var inne. Da ville ikke kvinnen ha opplevd den nervøsitet og frustrasjon som er tilført denne periode. Det ville kun ha vært en

periode uten problemer av noen art. Disse problemer ble tilført på grunn av ulydighet. Adam ble ikke forført ved dette, han visste hva han gjorde. Eva hadde funnet ut at akten kunne brukes til forlystelse, og da begynte hun å presse Adam til å gå frem på de samme premisser. Derfor forbannet Gud jorden for Adams skyld. Han sa, ”fordi du hørte på din hustru, og åt av det treet jeg forbød deg å ete av, skal jorden være forbannet for din skyld. I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, alle ditt livs dager.” 1.Mos. 3:17. Adam bøyde av for hennes ønsker, og resultatet ble den forbannelsen som verden lever under i dag.

DET TALTE ORD.

Noen menn har reist rundt om i hele verden og forkynt at sex var den originale synd, og at Gud aldri hadde tenkt å formere verden gjennom denne akt. Det skulle skje ved det Talte ord. De mener at det har profeten åpenbart for dem. Jeg vil ganske enkelt spørre en slik person, hvem han da mener skulle tale dette ordet. Var det Adam eller Eva, eller Gud selv? Dersom Gud skulle tale dette ordet for å produsere sønner, så ville i alle fall Adam ha fått en falsk profeti i 1.Mos.2:23-24, for han sa, ”Sannelig dette er endelig ben av mine ben, og kjøtt av mitt kjøtt hun skal kalles manninne, for av mannen er hun tatt. DERFOR SKAL MANNEN FORLATE SIN FAR OG SIN MOR OG BLI HOS SIN HUSTRU, OG DE SKAL VÆRE ETT KJØD.” Kan dere se hvordan en slik fortolkning av Bibelen vil føre dere? Dersom hvert menneske skulle ha blitt til i denne verden ved det talte ord, hvem ville da ha vært deres far eller mor? Men på den andre side, dersom Eva hadde ventet på den tid som ville ha kommet over henne, når Guds lov hadde ført hennes legeme til sitt rette punkt, så ville hver eneste liten baby som var kommet til verden, vært nøyaktig lik den sønn som Jomfru Maria fødte der i stallen i Betlehem. Der har du livsens tre. Den åndelige lov. Han var den rettferdige gren i følge Esaias og Jeremias. Han var den gren som ble tatt av livsens tre, og innpodet i menneskelig kjød. Men brødre og søstre, dette kjødet var fullkomment. Jesus hadde ikke noe synd i seg. Han var det evige liv. Derfor kan du forstå hva bro. Branham mente, når han sa at Kristus var livsens tre. Det var ikke Kristus i kjødelig skikkelse, men heller Kristus i form av dette evige liv, som overskygget reproduksjonens

lov. Brødre og søstre, gjennom dette vil du kunne finne det samme Guds ord, for denne tanke tar oss tilbake til Bibelen.

DEN NYE FØDSEL.

Den nye fødsel var et annet emne som bro. Branham talte om, på mer enn én måte. Vi vet at den nye fødsel er Guds løfte for den tapte menneskehet. Vi er ikke uenige i at Bibelen lærer, at vi må bli født på ny for å komme inn i Guds rike. Ja det er umulig å se Guds rike uten å vær født på ny. Hvor uenigheten ligger, er om hva som gir sikkerhet om den nye fødsel. Jesus fortalte Nikodemus en gang, at ”Du må bli født på ny.” Nikodemus trodde det var snakk om naturlig fødsel, og svarte ham i henhold til det. Men Jesus fortalte ham, at det som er kjød, er kjød, og det som er ånd, er ånd. ”Undre deg ikke over at jeg sa deg at du må fødes på ny. Uten at man blir født av vann og ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.” Vel jeg siterer ikke dette helt nøyaktig, men du kan selv lese det i Joh.3. Poenget er, at den nye fødsel er selve indigriensen som skal til for at et menneske skal kunne se Guds, rike, eller komme inn i det.

Jeg husker fremdeles de første årene jeg gikk i Branham - tabernaklet for å høre denne mannen forkynne Guds ord. Det kunne være tider da han sa; og jeg gir det kun generelle ordelag her: ”Venner, dere vet hvordan denne religiøse verden er. Vi har alle våre forskjellige organisasjoner og teologiske tanker. Noen vil si at vi ikke er født på ny dersom vi ikke er. Osv.: Men du er født på ny i det øyeblikket du tror. Og du mottar den Hellig Ånd som kraft til tjeneste.” Og så ville han sitere Jesu ord fra Joh. 5:24, ”Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet.” Etter dette ville han si, ”Dette er når du er Guds barn.” Og da ville han sitere Ef.4:30, ”gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som i har fått til innsegl til forløsningens dag!” jeg skal aldri glemme hvor vidunderlig han la det ut når han forkynte budskapet om ”TEGNET”. Da han forkynte menighetstidene, la han også ut alt dette så fint. Der sa han, ”Vi er ikke født på ny før vi har mottatt den Hellige Ånd.” Han kunne illustrere det slik, ”at det er tre verk i frelsen, og det må alle tre til for å konstituere og fullbyrde helheten i den nye fødsel. Det skjer gjennom

Rettferdiggjørelsen, helliggjørelsen og dåpen i den Hellige Ånd, og da er det at det nye livet egentlig trer frem.” Vi kunne fortsette videre her, og vise dere de mange forskjellige sitater han kom med om dette emnet. Men jeg tror dette vil kunne være nok for det oppriktige hjerte til å forstå, at man ikke kan basere sin frelsesopplevelse på hvert eneste ord uttalt av profeten. Bare det som er talt og som fører oss tilbake til Bibelen, i en åndelig åpenbarelse, vil kunne hjelpe oss. Jeg er sikker på at dere alle vil si, at Joh. 5:24, er i Bibelen. Jo det er det, men hva mente han med ”å høre mitt ord?” Dere forstår nok at det ikke bare var snakk om de ord som skulle høres med det naturlige øret. Han mente at de måtte høre hele budskapet med sine åndelige ører, og disse vil dra fordel av det som de hører gjennom budskapet. Slik Jesus mente det, var å høre og å adlyde hans ord. Selv Fariseere og skriftlærde, hørte Jesu ord, og de trodde på mye av det han sa. Men de hadde ikke det evige livet boende i seg. Kan du begynne å se forskjellen her. Det er én ting å høre med sine ører, men det er en helt annen historie å høre med hjertet, for det er å fange opp en åpenbaring.

ÅPENBARING KREVER LYDIGHET.

Det som blir en åpenbaring i deg, krever lydighet av deg. Og denne lydighet gir deg de fordeler som er lovet gjennom det. Du vil kunne merke deg når du følger alt det Jesus sa og gjorde, at etter hans oppstandelse, når han igjen var samlet med sine disipler, så åndet han på dem og sa,; ”Ta imot den Hellige Ånd.” (Joh.20:22). Noen tror at disiplene mottok den Hellige Ånd akkurat der, men det er ikke korrekt. Dette var en forberedende befaling. Dersom de hadde mottatt den Hellige Ånd da, hvorfor ba da Jesus dem om å bli i byen til de hadde mottatt kraften fra det høye? (Luk.24:49) Begge disse sitater er hentet fra den samme samlingen. For å vise dere dette faktum, la oss gå videre til Joh.21:15-17. Dette hendte under en annen samling mellom Jesus og disiplene. Han hadde åndet på dem og befalt dem å motta den hellige ånd. Den første gangen hadde han vist seg for dem etter oppstandelsen. Ved den neste hendelsen hadde Jesus gjort i stand et måltid. Disiplene hadde fisket hele natten. Da måltidet var over sa Jesus til Peter: ”Simon, Johannes` sønn, elsker du meg mer enn disse? Han sa til ham: Ja Herre! Du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Fø mine lam! Atter sier han til ham annen gang: Simon,

Johannes`sonn” elsker du meg? Han sier til ham: Ja Herre! Du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får! Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes` sonn! Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!”

Du kan da si ved deg selv, hva skal nå dette bevise? Vel ikke noe i seg selv. Men gå nå med meg til Luk22:31-32. Her finner vi Jesus hvor han taler til Peter, like før sin korsfestelse. ”Simon! Simon! Se Satan krevde å få eder i sin vold for å sikte eder som hvete; men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte, og når du engang omvender deg, da styrk dine brødre!” Peter hadde vandret med Jesus i nesten 3 ½ år allerede, og her sier han at etter at Peter senere hadde omvendt seg, så måtte han styrke sine brødre. Peter følte seg ovenpå i denne sak, for han var straks villig å gå i både fengsel og døden for Ham. Men Jesus sa til ham at før han hadde galt, skulle Peter ha fornektet ham tre ganger. Da Jesus ble arrestert, fulgte Peter etter på avstand. Og straks var det noen som forsøkte å identifisere Peter. Men Peter nektet det hele, og dette skjedde tre ganger. Og etter tredje gang gol hanen. Jesus så da på Peter, og Peter gikk ut og gråt bitterlig. Han husket da hva Jesus hadde sagt tidligere. Brødre og søstre han var enda ikke omvendt. Han var redd for mengden, men situasjonen var en annen 50 dager etter Jesu oppstandelse, da Peter og de andre Apostlene kom ned fra den øvre sal. Alle frykt var da forsvunnet, da Peter kom ned på Jerusalems gater. Vi ser ham der i ap. gj. 2, hvor han er rede til å gå imot hele skaren om nødvendig. Han var nå omvendt, og rede til å utføre alt det Jesus hadde befalt ham å gjøre. Han var nå rede til å fø lammene, så vel som fårene. Brødre og søstre, dere må bli født på ny. Jeg håper dere forstår det. De samme disiplene som han hadde åndet på, og befalt dem å ta imot den Hellige Ånd, sto nå sammen med Ham, når han var rede til å fare opp til himmelen. Da sa han til dem at de ikke skulle forlate Jerusalem før de hadde mottatt kraften fra det høye. Det er ikke nødvendig for meg å gå lengre med den nye fødsel her. Jeg er sikker på at alle dere som er åndelige kan se poenget allerede. Profeten gjorde alle disse uttalelser, og mange av mine kritikere vil nok si, ”Ja og jeg tror på alt det profeten sa.” Vel jeg kan fortelle deg at det gjør du ikke. Du tror ikke hvert eneste ord av det. For da ville du ha kunnet gått tilbake til Bibelen med det. Du er bare et

barn som leker med dine leketøy. Du har fått tak i din lille eske med sitater, og du tar deg ut noen og leker litt med dem til du blir lei dem. Da tar du for deg noen andre uttalelser til du blir lei dem, og slik fortsetter det til du har fått dem sprett over alt. Slik er det barn gjør med sine leker. Dersom de ikke er opplært til hvordan de skal bruke dem, så er det alltid noen andre som er nødt til å rydde opp i rotet etter dem. I over tjue år har det vært slik med sannhetens budskap. Noen av dere er så opptatt av å være autoritære røster, at dere vil fare over den ganske verden for å spre deres uttalelser, uten i det hele tatt å ha noen åpenbaring om sammensetningen. Resultatet er som ventet, en masseforvirrelse. De holder visselig andre mennesker opptatt med å rette opp i rotet deres.

KASTESKOVELEN.

Jeg har vært beskyldt for å si at Bro. Branham gjorde feil, da han sa visse ting som han gjorde. Jeg vil gjenta noe som jeg til stadighet sier. **BRODER BRANHAM GJORDE INGEN FEIL DA HAN UTTALTE DISSE DOBLE UTTALELSER OM SPESIELLE EMNER I DETTE BUDSKAPET.** Gud ville at han skulle si det slik. Denne mannen brakte ikke bare et sannhetens budskap for dem som søkte sannheten, men han hadde også med seg en kasteskovl for å blåse bort de som måtte ha andre motiver i livet. Vi publiserte en artikkel i September 1972, som vi kalte ”kasteskovlen i Kristi hånd” (*Striden nr. 22. Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*) Det forklarer den uttalelse som Johannes kom med i Matt.3:11-12, hvor han sier, ”Jeg døper eder med vann, til omvendelse; men han som kommer etter meg, er sterkere enn meg, han hvis sko jeg ikke er verdig å bære; han skal døpe dere med den Hellige Ånd og ild. Han har sin kasteskovl i sin hånd, og han skal rense sin låve og samle hveten i sin lade, men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild.” I dette budskapet går vi i detaljer inn på disse doble sitater som bro. Branham kom med. Disse sitater er i virkeligheten en kasteskovl i Kristi hånd, og den renser laden. Selve bildet er hentet fra den gamle måten å treske hvetekornet på. De innhøsterne som brakte hveten inn på treskeplassen, er de samme som tar gaffelen og kaster kornet opp i luften, til alt halm og strå er rensset ut av kornet. Dette er hva de doble sitater av bro. Branham har gjort med folk i over tjue år nå. De kastes opp i luften ved dem, og bare

Gud vet hvor mange av dem som vil falle tilbake til Guds ord av dem når de kommer ned.

DEN PREHISTORISKE TIDSALDER.

Av all den forkynnelse bro. Branham gjorde, vil du finne bare noen få uttalelser om den prehistoriske tid. Men jeg vil gjerne minne deg om to sitater som han virkelig gjorde om dette emnet. Under forkynnelsen av det fjerde segl fortalte bro. Branham at han hadde møtt en mann som mer eller mindre forsøkte å gjøre skam på ham. Han sa, er du ikke skamfull over å si at Gud skapte denne jorden på seks dager? Bro. Branham svarte, vel det er hva Bibelen sier. Da svarte mannen, vel, vi har beviser for at denne verden er flere millioner år gammel. Bro. Branham svarte, ”det har intet med saken å gjøre. I 12.Mos.1:1, står det at i begynnelsen skapte Gud himmel og jord. Vel verden var da øde og tom, den hadde ingen hensikt, men jeg tror at hver eneste sed lå der fra en annen sivilisasjon et sted. Og så snart som vannet ble skilt fra jorden, og lyset begynte å skinne på jordoverflaten så begynte planter og trær å vokse igjen.” Det var dette jeg ville du skulle gripe. Det var ikke meget, men det var nok til å la meg vite at han trodde på en prehistorisk tidsalder. Den kommer frem i mange andre skriftsteder. Gud behøvde ikke på ny å skape trær, gress, blomster osv.: Når Gud dømte den prehistoriske verden, og frøs den inn, uten tvil. Så hang jorden der i hundrede tusener av år. Jeg må si, at vitenskapen har nok sine karbontester, og alt det andre de kan bruke for å måle hvor gammel jorden er. Men det er ingen som kan teste hva som skjedde i den tiden Gud hadde jorden hengende der i frossen tilstand. De kan bare måle seg frem til når det hele begynte, og etter at det hadde tint opp. Gud har en egen måte å gjemme sine mysterier for menneskeheten. Han vil i alle fall ikke la vitenskapen forske dem frem. Han overlater det til de åndelige Guds barn. Etter at bro. Branham hadde sagt hva han gjorde i det fjerde segl, om seden som lå der i jorden fra en annen sivilisasjon, hørte vi ham si noe i et annet budskap, som kunne indikere at det var dinosauruser i edens have. Jeg viste deg disse to sitatene. Det ene av dem vil kunne stemme med skriften. Når jeg hørte ham si hva som skjedde med seden som lå der allerede, ringte det straks en klokke i meg. Det lot meg vite at det måtte ligge en åpenbaring her et eller annet sted. Jeg frydet meg ved

dette, men når jeg hørte ham si at det måtte ha vært dinosauruser i edens have, da visste jeg at dette måtte være sagt fra et menneskelig synspunkt. Vi kan alle komme med menneskelige sider, men det er noen som ikke vil innrømme at bro. Branham kunne si noe annet enn, ”så sier Herren.” La nå det være som det er. Jeg er i alle fall rede til å utfordre mine kritikere om å bevise at det kunne være slike dyr i edens have. Ett er i alle fall sikkert, at i Noas ark var det representert en familie av alle de dyr som fantes i edens have, både hun og han. Men du vil ikke finne spor av dinosauruser i denne arken. Disse dyr hørte til i en annen tid.

Jeg tror jeg har sagt nok om dette til å berike de som ønsker å vite om den prehistoriske verden. Et hvert menneske fylt med den Hellige Ånd vil forstå, at andre personer enn dem selv, vil bare krangle og stresse seg opp, slik de også gjorde det i de andre organisasjoner de gikk i før. For dem er det ikke nok å sitere Ef.4, og fortelle dem at Gud satte i menigheten en femfoldig tjeneste. Man må ha den Hellige Ånd for å kunne registrere denne tjenesten i sitt rette perspektiv. Noen har sagt at de tror på Apostler, men sannheten er at de vil aldri la en Apostel få røre ved dette budskapet, om de kunne få hindre det. La meg si deg, du trenger en slik tjeneste for å kunne bearbeide dette budskapet til en åpenbaring som kan fordøyes. Forsøk ikke å bekjempe det, for da vil du bare finne deg selv stridende mot Gud. Han er den som setter den femfoldige tjenesten i menigheten, til Kristi menighets fullkommengjørelse. Jeg har ikke forsøkt å få i stand en slik tjeneste. Jeg har bare prøvd å fylle den plass som Gud har kalt meg til å fylle. Bibelen sier Apostler i flertall, osv.: men la meg si det slik, at de vil alle måtte ha den samme åpenbaring, og forkynne de samme ting. Det vil ikke være noen skille mellom dem. Læremessig vil de forkynne det samme. De vil selvfølgelig ha forskjellig menneskelig originalitet. Men det vil ikke kunne ha noen effekt på deres lære. Den tjeneste som Gud har satt i menigheten, vil ikke løpe over alt å si at alle burde kunne forkynne budskapet på den måten de selv ser det. Men det er den holdningen vi finner mest av i dag. Men Gud vil la disse menneskene løpe rundt, til de til slutt springer bena av seg. Det var ikke derfor han sendte en profet til vår tid. Profeten skulle få oss ut av alt dette rotet, og føre oss tilbake til Guds ord, den åpenbarte sannhet.

UTKALLELSEN AV GUDS UTVALGTE.

Bro. Branham hadde en visjon. Han elsket folket, og han ønsket å hjelpe folket. Det er grunnen til at jeg sier, at han kunne ikke elske Pinsevennene mer en Katolikkene. Jeg vil fortelle hvorfor. Gud så at det var Katolikker, Metodister, Baptister, Pinsevenner, og mange andre spredt rundt om i denne verden, som egentlig var Guds utvalgte folk. Profeten bar på et budskap som Guds kjærlighet hadde lagt i hans hjerte, slik at han kunne nå inn i alle disse systemene for å trekke dem ut av det, som ville høre budskapet. Gud visste at hans personlige tjeneste ikke ville fullkommengjøre Jesu Kristi brud. Den gjorde ikke det mens han var i live, og det ville fremdeles ikke kunne gjøre det, om Gud reiste ham opp fra de døde. Jeg vil si dette til mine mange brødre og søstre, som måtte høre denne kassetten, eller lese denne artikkel. Om du enda har sett bro. Branham i dette liv tidligere, så vil du i alle fall ikke få se ham før vi alle sitter der ved bryllupsbordet, ved Kristi domstol. Derfor, om du noen gang skulle vokse til fullkommengjørelse av Kristi brud, så ville det være på grunn av at du har innfunnet deg i å høre på en Guds mann, som lever i dag, som har sannheten i sitt hjerte. Det vil ikke være en mann som farer rundt med en håndfull av bro. Branhams bøker, som han preker fra. Han kommer ikke til å forkynne for noen organisasjoner, og han vil heller ikke forkynne et kultisk budskap. Han vil komme til å forkynne det ubesmittede Guds ord.

ELIAS VAR EN MANN, OG IKKE NOEN GUD.

Gud ville altså at Bro. Branham skulle komme med disse doble sitatene, for han visste at det ville komme mange mennesker ut av organisasjonene som bare kom til å forgude profetens kjød. De hadde jo aldri sett Guds gave i virksomhet før gjennom ham. Og disse doble sitatene fungerte som en separerende faktor. Vi skulle ikke bare bli adskilt fra verden og systemene, men også fra de som ville gjøre seg selv troende. Så kom ikke å si at jeg, Raymond Jackson har sagt at Broder Branham gjorde feil ved å sitere disse forskjellige ting. Han gjorde ikke noen feil der. Dette var Guds vilje. Men jeg må også si, at jeg har ikke sagt at Bro. Branham var ufeilbarlig som menneske i dette liv. La meg referere noe som Jakob skrev om Elias, at Elias var et

menneske under samme vilkår som oss. Hva mente Jakob med denne uttalelse? Elias satte jo et eksempel for de profeter som skulle komme til å virke under samme salvelse som han selv? Den samme karakter, prinsipper, og natur i denne mannen, skulle kunne gjenkjennes gjennom de som senere skulle representere den samme salvelse. Jakob pekte på det faktum at, selv om Elias ba og himmelen lukket seg i 3 ½ år, og intet skjedde før han igjen ba, og himmelen gav regn, så var han ingen Gud. Han var et menneske. Han var underlagt de naturlige lover som alle oss andre. Noen av dere vil nok si, at det var ikke slik Jakob mente det. Vel jeg har sagt det, mitt poeng er klart her. Han var ingen Gud, og han oppførte seg ikke som noen Gud. Han trodde ikke engang selv at han var Gud. Han levde og tjente dog som en Guds profet, og levde og vandret som et menneske. Når Gud salvet ham så talte han som en Gud, men merk dere at når Jesabell var ute etter ham så løp han som et menneske. Han var redd henne. Han løp så langt unna henne at Gud måtte sende en engel for å gi ham mat. Når han sto der på Karmels topp, og utfordret alle de falske profetene, så ville det ha vært enkelt for folket å tro at han var en Gud. For der viste han kvaliteter som overgikk menneskets. Men det var ikke lenge etter at han sprang for livet for å gjemme seg for en kvinne. Hvem ønsker vel en Gud som dette.

Dette er bare sagt for å få frem en spesiell hensikt. Gud kan salve en mann slik at han kan vise de fleste egenskaper i Gud, men når salvelsen har gjort sitt, så er mannen som alle oss andre. Han har de samme menneskelige svakheter. Det betyr ikke at Elias var en tyv eller lovbrøyer i det naturlige, eller at han dro rundt med løgn når han ikke var under salvelsen. Slik var det heller ikke med Johannes eller Bro. Branham. Den mann som enda skal fylle denne tjeneste i Elias`ånd, (Joh.Åp.11:3) vil heller ikke være en løgner, men han vil komme til å være en mann underlagt muligheten til å gjøre feil. En mann under samme vilkår som oss andre. Denne salvelsen farer ikke rundt å leker med sitater, den går rett inn i Guds ord hver eneste gang.

BEVISET PÅ DEN HELLIGE ÅNDS FYLDE.

Et annet emne som jeg har hørt bro. Branham forkynne om, på mer enn én måte, er om beviset på at man har den Hellige Ånd. Når vi

først begynte å gå på møter i Tabernaklet, ville han se ned på deg å si; ”Broder, du trenger den Hellige Ånd, søster, du trenger også den Hellige Ånd. Broder, du trenger Åndens gaver i menigheten.” Slike uttalelser kunne da komme. Så ville han begynne å tale om beviset på å ha ånden, og hva pinsevekkene kalte dette beviset. Han ville si, ”Brødre, å tale i tunger er ikke beviset.” Så kunne han ta Joh. 13:35, ”Derpå skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet.” Hvor mange av dere har vel ikke hørt dette sitatet? Jeg husker det så godt, det er opptatt på bånd, og sendt ut i bøkene. ”Er ikke det hva Jesus sa til sine disipler? Hva mente han med det? Jo han mente at, dersom du virkelig følger det jeg sier til deg, og dersom du virkelig lever slik jeg befaler deg å leve, i henhold til min lære, så kan du ikke hjelpe for å måtte ha kjærlighet til dine brødre og søstre, og denne kjærligheten i deg vil da vise til det faktum at du i sannhet er min disippel. Da vil det ikke være én gruppe som går i en retning, og en annen gruppe på vei mot en annen retning. Dere vil da alle tro og fremholde den sannhet dere fikk fra meg. Dette i seg selv vil da atskille dere fra alle de andre som ikke fører den samme lære. Dere vil da være sveiset sammen. Den kjærlighet dere da har vil være forskjellig fra den som verden kjenner. Hva står det om dem i Apostlenes gjerninger? ”De holdt trolig fast ved Apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene.” Jo, det var enhet der.” Slik ville Bro. Branham tale etter å ha sitert dette skriftstedet.

Litt senere kunne vi sitte der, og den samme mannen kunne si; ”Nå, kjærlighet er ikke beviset.” Jeg skal aldri glemme en illustrasjon han kom med en gang. Han sa; ”Dere kan ta en Katolsk prest, han viser en slik kjærlighet. Det ingen som viser større kjærlighet en disse menneskene. De bygger hospitaler og mange slike ting.” Jeg tenkte ved meg selv, du sier det, men det er da ikke Guds kjærlighet. Men Gud lot ham si disse tingene, og Gud brukte alle disse tingene som en separasjons faktor. Den er i gang her i endetiden. Mens vi satt der i møte etter møte kunne man høre profeten si i et møte; ”Ved dette skal alle mennesker kjenne at I er mine disipler, at I har innbyrdes kjærlighet” Så, i et annet budskap kunne han slå deg i ansiktet med å si at ”Det er ikke ved kjærlighet.” Derfor vil noen gripe tak i et sitat å løpe av sted med det, mens andre igjen finner seg et annet sitat og løper av gårde med det også. Jeg vil si til mine kritikere (for jeg vet

hvordan de reagerer på de uttalelser jeg kommer med), det er en ting å kjenne de verbale ord han kom med, men det er noe helt annet å forstå den åndelige åpenbaring av dem. Dersom vi i det hele tatt får en åndelige forståelse av hva han mente, i vår sjel, så vil den Hellige Ånd utradere folks utrettelige sitattrytteri, og gjøre det om til en levendegjørende flom av åpenbarelse.

HVA DA MED KIRKEORDEN. (CHURCH – ORDER)

Brødre og søstre, jeg utfordrer ikke det Bro. Branham har sagt, det er ikke min hensikt ved å peke ut disse tingene. Min hensikt og mitt motiv i denne sak er å vise mine brødre og søstre, så vel som mine kritikere, at i over tjue år har de ridd på sine kjepphester, og sitert uttalelser. Men de er tilbake der de begynte. De er ikke kommet et eneste skritt lenger. Jeg må si i den Herre Jesu Kristi navn, at Paulus ikke lærte Church order, men han lærte om orden i Kristi menighet. Han lærte at den Hellige Ånd måtte ha førsteplassen, og at de tilbedende personer skulle være verdige i sin oppførsel. Men det er et langt skritt fra det, og til church order. Vi forstår at orden i menigheten er en korrigerende faktor. Men det er ikke plass for kjødelige mennesker, som ønsker å gjøre det til en metrisk målestokk. De vil bare bruke den til å slå andre med. Alle kjødelige predikanter som satte menighetsorden i sin menighet, bare fordi Bro. Branham gjorde det i sin menighet, drev Guds ånd ut av deres menighet. Gud vil ikke la seg binde av din kirkeorden. Det er intet i dette budskapet som forteller deg at åndens manifestasjoner har opphørt, av det som Gud plasserte i ditt liv. Jeg tenker herved på alle de som hadde åndelige gaver i virksomhet i sine liv, frem til kirkeorden ble innført av så mange. Jeg kan tenke meg hva de følte da de ikke lengre kunne tale i tunger eller komme med tydning, eller profetere i menigheten. Jeg har merket meg at mange av disse som stanset gavenes virksomhet, særlige predikantene, sier, ”Jeg tror på åndens gaver, men jeg vil ha det som er ekte.” La meg si deg, jeg vil også ha det som er ekte, men jeg ser det som en dårlig unnskyldning å forsøke å innføre kirkeorden. På denne måten er du langt utenfor skriftens veiledning.

HVOR DE FALSKE LÆRER BEGYNTE.

Kristi menighet var ikke bygget på tunger og tydning, heller ikke på profetier eller andre av åndens gaver. Den ble bygget på Guddommelig åpenbaring av Guds ord. Men jeg vil du skal vite at det var plass for alle disse ting i Guds menighet. Det behøvde ikke å bli plassert i et bakrom. Videre vil jeg si, at det var ikke tunger og tydning som lot Antikrist komme inn i menigheten for 1900 år siden. Kast ikke lyset på feil sted. Det var predikanter som tok over prekestolen. De kom med falsk lære. Falsk lære kommer ikke fra menigheten, den kommer fra predikanter som ønsker å bli kjent for sine store åpenbaringer. Det er sant at vi til tider kan høre en falsk tunge og tydning i menigheten. Men de fleste menigheter som har lidd skibbrudd på sin tro har fått sin grunnstøting fra prekestolen. Det var ikke kirkelige ledere som gjorde det. La meg gi dere et eksempel. Under Bro. Branhams tid som forkynner, refererte han mange ganger til hva Gud gjorde i vår Laodikeiske tid. Han brukte skriftsteder som Luk. 17:30, som talte om åpenbarelsen av menneskesønnen. Dette gav noen predikanter den ideen at Han, bro. Branham, var denne menneskesønnen. Andre kunne si, dette er ikke noen ringere enn Jesus Kristus, eller ”Denne mannen er Guds ord.” Det varte ikke lenge før andre begynte å tro det samme. Dette ble en ånd som infiltrerte de troende. Denne ånden har fanget mange sjeler i dag. La meg si dette, venner, til de som måtte høre dette budskapet, eller lese vår artikkel. Vår bror, som levde iblant oss i denne generasjon, talte underfulle ting til oss ut fra Guds ord. Men han var et menneske som alle oss andre. Men han var salvet med den Hellige Ånd i den grad at Kristus ble manifestert i en spesiell storhet. Men det forandrer ikke hans kjødelige stilling blant oss. Men jeg takker Gud for at hans kjød var mottakelig for å bære den Guddommelige åpenbaring og det ansvaret som fulgte den. For dette passer rett inn med det som Paulus skrev til Galaterne i kap. 1:11-12. ”Jeg kunngjør eder brødre, at det evangelium som er blitt forkynt av meg, ikke er menneskeverk; for heller ikke jeg har mottatt det eller lært det av noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring.” Han fortsatte med å fortelle om sitt tidligere liv, om hvordan han hadde gått videre i jødedommen enn mange av hans jevnaldrende i sitt folk. Så i vers 15 leser vi; ”Men da han som utvalgte meg fra mors liv og kalte meg ved sin nåde, etter sin vilje

åpenbarte sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne evangeliet om Ham blant hedningene, da samrødde jeg meg ikke med kjød og blod, heller ikke drog jeg opp til Jerusalem til dem som var apostler før meg; men jeg drog straks bort til Arabia.” Det er to ting jeg vil du skal se fra dette skriftstedet. Det første er hvor han refererer til hvordan Guds Sønn er blitt åpenbart i ham, og det andre er at han ikke hadde mottatt denne åpenbaring fra noe menneske. Kan du her se likheten mellom Paulus` og bro. Branham på disse to områdene? Jesus Kristus ble manifestert for andre mennesker. Kanskje du da kan forstå hva jeg vil frem til. Selv om Paulus hadde en slik fremstående tjeneste, så forsøkte han aldri å fremstille seg som Gud, eller gjøre krav på Guddommelighet. Vi kan heller ikke finne notater fra den første tid, at hans etterfølgere gjorde ham Guddommelig, etter hans bortgang. Men det har folk gjort med Bro. Branham. Jeg sier bare dette som en advarsel til dem som måtte ha øre å høre med. Underhold deg ikke med tanker som ikke er i tråd med skriftens ord. Det finnes de som har gjort det, og de har i dag hallusinasjoner og innbiller seg alt mulig.

MENIGHETEN I TRENGSELSTIDEN?

La meg ta deg til et annet område som har brakt mye forvirrelse i dette budskapet. Det var tider da Bro. Branham kunne si; ”Menigheten vil måtte gå gjennom trengselstiden, men bruden vil gå inn i opprykkelsen.” Jeg ble utfordret av en broder en gang vedrørende denne uttalelsen. Dere vet hva Paulus sa i Ef. 5:25-27, ”I menn! Elsk eders hustruer, **LIKESOM KRISTUS ELSKET MENIGHETEN OG GAV SEG SELV FOR DEN, FOR Å HELLIGE DEN, IDET HAN RENSET DEN VED VANNBADET I ORDET, FOR AT HAN KUNNE FREMSTILLE MENIGHETEN FOR SEG I HERLIGHETEN, UTEN PLETT ELLER RYNKE ELLER NOE SÅDANT, MEN AT DEN KUNNE VÆRE HELLIGE OG ULASTELIG.**” Han fortsetter videre i vers 30; ”for dere er hans legemets lemmer.” Derfor når jeg brukte dette skriftstedet og fortalte at menigheten er Kristi legeme, som han renser i vannbadet i ordet, og vil komme å hente snart en dag, så sa denne broderen; ”men broder Jackson, profeten sa jo at menigheten ville gå gjennom trengselstiden, og at bare bruden vil gå opp i opprykkelsen? Vel i et annet budskap sa han at **MENIGHETEN VILLE BLI MED I OPPRYKKELSEN.**”

Jeg la disse to sitatene frem foran broderen og sa dette: ”Når profeten talte ut fra det første sitatet, så talte han om det som verden kaller menigheten. Men i virkeligheten er ikke disse organisasjonene menigheten i det hele tatt. Den virkelige menigheten er representert av grupper av troende som verden ser på som utskudd, eller religiøse fanatikere, som de ikke ser seg nedverdige å kunne ha samfunn med. Men der vil du kunne finne det sanne Kristi legeme. Og her er det at det neste sitatet hører hjemme. Menigheten vil gå inn i opprykkelsen, for det er hun som er Kristi brud. Men organisasjonene vil måtte gå gjennom den store trengsel. Ut av denne gruppen vil de dårlige jomfruer komme, som er omtalt i Matt.25:1 – 13. Vi finner dem senere i Joh.Åp.7:9 – 14. som den store skare som ingen kunne telle. De hadde rensset sine kjortler og gjort dem hvite i lammets blod. Når? Jo, i den store trengsel. Vi må huske på at Bro. Branham var en profet til denne tidsalder, og hans tjeneste var å gå til verden. Derfor lot Gud ham tale på denne måte for å fange oppmerksomheten til alle som måtte høre ham. Han kastet ut det store evangeliske garn, og samlet sammen en stor mengde fisk av alle slag. Men når man har et garn av slike dimensjoner, vil man også forstå at mange fisker er av dårlig kvalitet, og vil måtte kastes ut igjen. Etter at garnet er dratt opp på land vil det skje en utsortering. Derfor sier jeg, at disse doble sitater av bro. Branham tjente den samme hensikt, som kasteskovlen etter hveteinnhøstningen. Alt ble kastet opp i været, men bare kornet ville kunne falle tilbake på plass på treskegulvet. Resten ville bli tatt av vinden og ført av gårde. Slik vil også disse doble sitater virke gjennom det budskap som ble brakt av profeten. Mange mennesker er blitt kastet opp i luften, og bare de som har evne til å falle tilbake på Guds ord vil bli liggende igjen på treskegulvet. Resten av dem vil være ført av gårde av de forskjellige vinder som råder i tiden. De er for stolte til å erkjenne at de er blitt offer for forførselske ånder.

DANIELS SYTTI UKER.

Når vi vet at læren om Daniels sytti uker, den profeti som gjelder Israel, og de uttalelser som til forskjellige tider er kommet fra profetbudbæreren, har produsert det største skille blant dette budskaps etterfølgere, så vil jeg gå litt tilbake til dette emne. Jeg skal bare ta med det tidselement som er involvert i hele perioden av de sytti uker,

eller 490 år. For å gjøre deg kjent med ordlyden, så la oss lese noen vers fra Dan.9:21. Daniel er i Babylonsk fangenskap. Han har fått en stor byrde for sitt folk Israel. De har nå vært i landflyktighet i mange år. Og Daniel får en slik byrde for sitt folk, at Gud sender en engel for å tale med ham. ”mens jeg ennå talte i bønner, da kom Gabriel, den mann som jeg før hadde sett i synet, den gang jeg blev så rent avmektig, og rørte ved meg – det var på aftenofferets tid. Og han lærte meg og talte til meg og sa: Daniel! Nu er jeg kommet hit for å lære deg å forstå. Med det samme du begynte å frembære dine ydmyke bønner, kom det ord, og nu er jeg kommet for å kunngjøre deg det; for du er høyt elsket; så merk deg nu ordet og gi akt på synet! Sytti uker er tilmålt ditt folk og din hellige stad til å innelukke frafallet og til å forsegle synder og til å dekke over misgjerning og til å føre frem en evig rettferdighet og til å besegle syn og profet og til å salve et aller helligste.” Vi merker oss at der i vers 24 er nevnt seks ting som skal skje i de sytti ukene Gud skal dele seg med Israels barn. Hver uke representerer en periode på syv år. Det utgjør til sammen en periode på 490 år hvor Gud aktivt vil behandle disse ting. Tiden begynte ikke med at Templet ble påbegynt, men når bymurene ble påbegynt, ved at Nehemias fikk lov å reise hjem til sine fedres land med den hensikt å bygge opp bymurene igjen. Den første gruppen hadde reist hjem under Kong Kyros beskyttelse, men de hadde bare bygget opp templet. Byen lå fremdeles i ruiner. Derfor vil de fleste historikere være enige om at Daniels sytti uker startet i året 445. før Kristus, da Nehemias startet gjenoppbyggingen av bymurene.

Vi har ikke mye plass til å gå i detaljer denne gang, men bare gi deg nøklene til forståelsen av skriften her. La oss så lese videre i vers 25, for der vil du se at startpunktet for disse ukene skjer ved begynnelsen av å gjenoppbygge murene. ”Og du skal vite og forstå: fra den tid ordet utgår om å gjenreise og ombygge Jerusalem, inntil en salvet, en fyrste står frem, skal det gå syv uker og to og seksti uker; den skal igjen settes i stand og oppbygges med gater og vollgraver, men under tidens trengsel.” Vi kan se en syv ukers periode her, som til sammen utgjør 49 år. Det var den tid Nehemias brukte på å gjenoppbygge murene og byen. Drette var en periode med stor vekkelse blant dem som var kommet tilbake til landet. Og ikke før var de 49 år over, så kommer Malakias på scenen og fordømmer Israel for deres frafall og

korupsjon. Malakias var den siste profetiske røst i Israel frem til døperen Johannes kom på scenen med "Så sier Herren". Det er vanlig anerkjent at Malakias forkynte rundt år 400 – 397. F.K. Det var ved den tid at vekkelsesflammen var gått ut av folket, og prestene drev nå og ofret urent brød på Guds alteret. De hadde kommet så langt fra Gud at de endog ofret syke og lamme dyr, og så ikke noe galt i det. Denne profeti ble forkynt mellom disse syv ukene og perioden på sekstio uker. Dette utgjør da til sammen sekstini uker av til sammen sytti. I nesten 400 år var da Israel uten profet, frem til Johannes kom på scenen og forkynte at himmelens rike var kommet nær. Merk dere nå at Gud markerer bare den tiden hvor han behandler Israel som nasjon direkte. Derfor refererer vers 25 i Daniel 9, til en periode på sekstini uker, og denne periode begynte i år 445.F.K. Og denne periode fortsatte fortløpende til Kristus ble utryddet, som vi vil se i det neste verset, med unntak av den korte tidsperiode som Malakias profeti dekket. Dette setter inn en periode på ca to år, mellom de syv uker og de sektini uker. Dette var en periode da Israel var i frafall. Merk deg nå vers 26, "OG ETTER DE TO OG SEKSTI UKER SKAL DEN SALVEDE UTRYDDES OG INTET HA". Hvor har vi da denne halve uken som det er slik tale om? "Og staden og helligdommen skal en kommende fyrsters folk ødelegge, og enden på det er oversvømmelse, og inntil enden er det krig; ødeleggelse er fast besluttet." Merk dere også vers 27, når dere leser det. For det kan gi deg nøklene og åpne din forståelse for de store motsetningene som råder. Vi leser i vers 26, at en kommende fyrstes folk skal komme og ødelegge byen. Vi vet at dette folket kom og ødela byen og helligdommen. Romerne ble ledet av Titus i året 70. E.K. Derfor vil også den fyrsten som skal komme, være en Romersk fyrste, og han skal gjøre pakten fast for de mange. "Og én uke skal gjøre pakten fast for de mange, og i midten av uken skal slaktoffer og matoffer opphøre, og på vederstyggelighetens vinger skal ødeleggeren komme, og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som ødelegges." Mer dere at Jesus gjorde ikke i stand noen pakt med noen i en uke.

Dersom du har merket deg det vi her leste, ville du ha vært tilfreds ved å ha lest skriften selv. Det står ikke her at Jesus ble utryddet midt i uken da matofferet og slaktofferet opphørte. Men det sies klart i

skriften at Messias ble utryddet etter de sekstio uker. Og vi vet alle at han var det fullkomne offeret for denne verdens synder. Han ble ikke bare utryddet for seg selv, men for oss alle. Men dette gir ikke noen autoritet til å forandre det som skriften lærer så klart om dette emnet. Da Jesus ble korsfestet rundt året 33. E. K. så opphørte ikke matofferet eller slaktofferet. De fortsatte å ofre til Titus og hans Romerske arme hadde ødelagt byen rundt år 70. E. K.

Med disse ting som bakgrunnstoff, vil jeg nå ta for meg hva Bro. Branham lærte om dette emnet, og se om han ikke lærte i henhold til skriften. Den 6. August 1961, jeg vet at noen av dere straks vil si, at han forandret dette under åpningen av seglene i 1963. Jeg vil også måtte si til dere, slik Paulus sa det til Galaterne, at når et menneske forkynner en lære og beviser det med Bibelen, så har ikke engang en engel fra himmelen myndighet til å forandre det. Vær ikke av dem som sier at det spiller ikke noen rolle om det er 3 ½ år eller 7 år for jødene. Jeg tror absolutt at det må være viktig, når man ser hvor djevelen forsøker å bekjempe det slik han gjør. Dette emnet har ødelagt flere fellesskap enn noe annet emne jeg kan komme på i dette budskapet. Vi tar nå noen sitater fra boken om Daniels sytti uker, forkynt i 1961. Avsnitt 113. Der skal jeg lese for dere hva bro. Branham sa om denne fyrsten som skal komme. ”Husk dette når vi kommer inn i seglene, at antikrist rir rett ut over i disse seglene. Daniel talte om det her, om denne fyrsten som skulle komme. Han vil bli utryddet, Jesus vil bli utryddet, for å gjøre soning for folket. Men denne fyrsten som reiser seg på vederstyggelighetens vinger, og som forårsaker ødeleggelsen, var Romerne gjennom Titus. Og han er en fyrste som kommer ut av Rom. (Her dekker han to skriftsteder i én setning, eller skal vi si det mer korrekt. Vi vet at Titus med sin Romerske arme ødela byen for å begynne den periode som er nevnt, i vers 26, og leder oss videre i vers 27. Men vederstyggelighetens ødeleggelse leder oss til endetiden, da en annen romersk fyrste er kommet på scenen, antikristen. Og han skal bli åpenbart i de siste dager, (merk dere) han vil gjøre seg til Gud, slik den Hellige Ånd advarer oss i 2. Tess 2: 712.”

Vi forlater dette sitatet og går videre til side 80. og avsnitt 139. i samme bok. Der kan vi se hva Bro. Branham lærte om de to profeter,

og hvem det var som brøt pakten midten av uken. ”Det vil komme to profeter lik Moses og Elias, det tror jeg det er. Og de vil føre med seg store plager, og når de har utført sin oppgave, og Romerne har brutt pakten med dem, eller Rom vil bryte pakten med Israel. Det vil føre til at vederstyggelighetens ødeleggelse vil spre seg. Det vil bli en stor flom når den hedenske levning, de sovende jomfruer..” Dette er en referanse til Joh. Åp.12, men dette sitatet ble aldri fullført. Men det jeg ville vise dere her, var om pakten som ble brukt i midten av uken . La oss gå videre til side 81. avsnitt 141. ”Og Rom vil bryte den i midten av det syttiende år, (han mener uke) etter 3 ½ år vil han bryte pakten med dem å forårsake at vederstyggelighetens ødeleggelse fører til tilintetgjørelse. Da vil han ta både protestanter og jøder, og forfølge dem. På den tid vil de to profeter stå frem å forbanne jorden, og sørge for at det ikke kommer noe regn i de dager de profeterer. De vil kalle på ild fra himmelen og alt mulig annet. Dere kan bare vente, det er meget i vente for oss”. De to profeter vil gjøre dette i den første delen av Daniels syttiende uke. Broder Branham sier også det i et senere sitat som vi også skal sitere senere. La oss nå gå til side 101. avsnitt 61. ”Nå, la oss klarere Daniels sytti uker. Jeg vil nok repetere det her igjen. Forkynnere av ordet, dersom dere er uenige i dette, la oss lese. De er oppdelt i tre perioder, slik vi finner det i kap.9. – tre perioder. Først en periode på syv uker, så sekstio uker. Og til slutt en periode på én uke. De er delt opp i tre forskjellige perioder.” Gå nå til avsnitt 63. for en videre forklaring. ”Vi vet fra alle de brev som Paulus har skrevet at Gud vil vende seg til jødene igjen. Dersom han skal vende seg til jødene igjen, hvordan skal vi da binde dette sammen med Daniels tid? Vi må sette det i sammen med den siste perioden, og det etter at hedningemenigheten har gått. Han deler seg jo med Israel som en nasjon, men for oss som enkeltindivider.” Vi bruker her Bro. Branhams egen forkynnelse, i det vi håper at noen av dere vil bry dere nok til å sette dere ned med Bibelen å la den Hellige Ånd få åpenbare de rene fakta for dere. Gå nå til side 124, avsnitt 165. Jeg vil si før vi leser dette, at vi her hopper over mange sitater som nevner det vi står for, flere enn vi har plass til å ta med her, men om du er interessert i å lese budskapet selv så er det trykket av ”The Spoken Word Publication”. Nå over til Bro. Branhams ord. ”Og i midten av uken , dette er den syttiende. Nå, dersom disse var nøyaktig syv år, nå er vi ved avslutningen av hedningenes tid, og nå er det én uke tilbake for

jødene. Er det forstått? Det gir oss da syv år. Han sa at sytti uker var tilmålt hans folk. Så det som er tilbake for jødene er da syv år, er det forstått? Vi fortsetter å lese på side 136. avsnitt 215. ”Merk dere disse to profetene, når de kommer frem her. Og i midten av uken blir de utryddet.” Dette lar meg vite at i Bro. Branhams originale lære i dette budskapet, så visste han at disse to profetene skulle virke i den første periode av de 7 år, den første halvdel av uken. Da skulle de slå jorden med all slags plage og i midten av uken, når de hadde fullført sitt vitnesbyrd, en periode på 3 ½ år, eller 1260 dager, så skulle de bli utryddet. På neste side, avsnitt 221, sier han. ”Men disse profetene og disse 3 ½ årene som du kan lese i Joh.Åp.11:3, du har lest det mange ganger. Jeg gir makt til mine to vitner, og de skal profeter i 1260 dager. Hvor mange dager var det? 1260. Det blir 3 ½ år. Og så skal de bli drept og ligge på gatene, i midten av denne syttiende uke. Så dere ser da hvor vi er. Vi er ved enden mine kjære venner.” Vel, jeg tror dette skulle være nok sitater fra denne boken, for å vise deg hvordan Daniels sytti uker skal nå sin oppfyllelse. Vi skulle være i stand til å se at den syttiende uke definitivt passer inn med det sjette segl i Åp.6, Matt.24, og Esaias 13. Disse kapitler ligger i en perfekt kontinuitet. Men når vi går til seglboken og leser de budskap som ble presentert bare 1 ½ år etter, er vi overlatt til den følelsen av at Bro. Branham nå hadde gått tilbake til sine tidligere versjoner for forståelsen av Daniels sytti uker. Med andre ord finner vi ham nevne denne uken, i seglene, og da sier han at halvdel av uken er fullført allerede, selv om han tidligere hadde bevist ved skriften at det er en hel uke igjen for jødene

Jeg forsøker ikke å kaste noen form for refleksjoner over Guds profet. Men jeg tror det er på tide for noen av dere å få hodet opp av sanden, og ta stilling til emnet mens det enda er tid. Av denne grunn vil jeg at du skal følge meg i boken om de syv segl. Vi går inn i det sjette segl på side 420, i det tredje avsnittet der. ”Merk dere nå disse budbærerene, (Han refererer her til de to profeter) disse budbærerene i Åp.12, (han mener her kap.11.) disse to profetene skal komme til å forkynne, at tiden er nær, at himmelens rike skal settes i stand. Tiden, de siste tre og et halvt år av Daniels syttiende uke, løftet til Jødene. Husk det, dette for å bevise at det er den siste del a Daniels syttiende uke...jeg har et spørsmål om dette til i morgen. Nå sytti uker var lovet, som hver var syv år. Og i midten av de syv uker (her mener han syv år), ble

Messias utryddet og ble et offer. (Skriften sier ikke noe slikt i det hele tatt. Skriften sier i stedet at etter de 69 uker skal fyrsten utryddes og intet ha. Det står intet om at han skal utryddes i midten av denne uken.) Han skulle profetere i 3 ½ år, og så bli utryddet som et offer for folket. Derfor er det fremdeles 3 ½ år igjen for Israel.” Vi går rett over til side 422. Nederst på siden finner vi hvor han sier, og mens trengselen er i gang, her kommer de to profeter fra Jo.Åp.11, for å forkynne evangeliet til dem, og de forkynner i 1260 dager, ser dere? (Merk dere at han her setter de to profeter i den siste delen av Daniels syttiende uke, men i den andre boken hadde han dem der de skulle ha vært. Da slo de jorden med all slags plage i begynnelsen av uken, og ble utryddet i slutten av første del av uken. Venner, skriften vil bære vitnesbyrd om denne versjonen.) Vel det er nøyaktig med 30 dager i måneden, slik den virkelige kalender har det. Dette gir oss nøyaktig 3 ½ år. Dette er den siste del av Daniels syttiende uke.”

Venner, det må et kjødelig sinn, helt uttømt for åndelig åpenbaring, for å kunne lese disse sitater som er i en slik motsetning til hverandre som det vi her har vist dere, og i tillegg kan si at de tror begge deler. Eller at de sier, ”Jeg ser ikke noen forskjell her”. Jeg har hørt begge uttalelser av forskjellige mennesker gjennom tidene. Mennesker som dette ville drive en vanlig matematiker til vanvidd eller et nervøst sammenbrudd. Hvor dåraktig er det vil ikke å påstå at 3 ½ år er det samme som 7 år, eller at det er ikke noen forskjell her. Du er kanskje så likegyldig med Guds ord, men jeg skal love det at det er ikke Gud. Han våker over sitt ord, slik at det nøyaktig skal utføre det som det er utsendt for.

Jeg vil si dette i avslutningen. Selv om seglene ble forkynt etter budskapet om de originale Daniels sytti uker, så har de referanser som kommer frem i det sjette segle om de 3 ½ år ingen kontinuitet i det hele tatt med åpenbaringen av det sjette segl. Det sjette segl er nøyaktig hva det sier seg å være i Joh.åp.6. Det fremstiller den tiden da solen blir formørket, og himmelens krefter skulle rokkes, osv.: Det er det sjette segl. Og dere må huske at Kristus kommer tilbake til jorden under det sjette segl, og det vil definitivt bli i slutten på denne uken. Derfor må de to profeter virke i den første halvdel av Daniels syttiende uke, for å kalle ut de 144.000 jøder, på samme tid som de

slår jorden med all slags plager. Det var det bro. Branham forkynte i det originale budskapet om Daniels sytti uker. Når deres tjeneste er over, skal den falske fyrsten, fortapelsens sønn komme frem, ta kontroll over alt, og drepe de to profetene. Dette fører da til at den pakten han har gjort med de mange, blir brutt. De to døde profetene vil da ligge der, død, i Jerusalems gater i 3 ½ dager. Etter det vil de bli reist opp fra de døde, og tatt opp til himmelen. Dette skal alt skje i midten av uken, på samme tid som kvinnen i Åp.12. som også er Israel, flykte fra landet for å redde seg for dyrets vrede. Jeg vil gjerne dere skal forklare meg hvordan de to profeter skal kunne forkynde i 3 ½ år, og forsegle de 144.000 sjeler under den siste halvdel av Daniels syttiende uke. Israel er jo da allerede ute av landet. Jeg vil ikke si mer her. Jeg overlater til den Hellige Ånd å dele seg med de som er fylt av Ham. Resten av dem vil ikke kunne gripe tak i dette i alle fall, samme hvor meget man forsøkte å forklare dem sannheten.

Brødre og søstre, det er min alvorlige bønn at dette budskapet må kunne bli til noen åndelig hjelp for dere. Jeg fryder meg ikke over å peke på disse ting. Men Djevelen ville i alle fall ikke kunne ønske seg noe bedre enn at jeg tidde stille, slik at han kunne la sitt team få romstere i folks tanker, som egentlig ikke vet hva de skal tro på. Jeg forsøker ikke å være en angriper i så måte, men det er tider da det å være ærlig å si sannheten, får det til å se slik ut. Jeg elsket Bro. Branham og minnes med glede de dager og stunder vi hadde sammen. Men vi kan ikke la personlige følelser holde oss borte fra det å bli stående for sannheten. Jeg respekterte Bro Branham som Guds profet, og som den syvende tids budbærer. Jeg tror han oppfylte den siste delen av Malakias 4:4-6, og jeg er overbevist om at han overleverte oss et budskap som vil føre oss alle tilbake til Bibelens ord, når vi bare forstår hva budskapet er. Det vil føre oss tilbake til våre Apostoliske fedres tro, og få oss til å gjenkjenne hver eneste sann Guds mann i disse siste dager.

Apostelen Paulus sa det i romerbrevet. ”La kjærligheten være uten svik, avsky det onde, og hold eder til det gode. Vær milde mot hverandre i broderkjærlighet; og sett hverandre høyere enn eder selv.” Vi lever i de siste dager, og Jesus kommer etter en menighet som er uten flekk eller lyte. Vi må være rensset i vannbadet i ordet, og Jesus er

den som vil foreta renselsen. Jesu Kristi ånd i denne endetiden vil rens menigheten å gjøre henne rede til å dra herfra, ved å holde henne rensset i sitt åpenbarte ord.

Tidligere utgivelser av Striden.

1. *Satans test og fall. "Prehistorien."*
2. *De to trær i Edens have.*
3. *Daniels 70 uker. 1.*
4. *Daniels 70 uker. 2.*
5. *Daniels 70 uker. 3.*
6. *Født på ny.*
7. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 1.*
8. *Guddommens hemmelighet åpenbart. 2.*
9. *Helvetet er ikke evig.*
10. *Ekteskap og skilsmisse.*
11. *Hellighet eller tradisjoner.*
12. *De syv tordenrøster. 1.*
13. *De syv tordenrøster. 2.*
14. *Opprykkelsen.*
15. *Det nye Jerusalem.*
16. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 1.*
17. *Jesu Kristi menneskelige og Guddommelige side. 2.*
18. *Når Gud blir helliget. "Esekiel krigen."*
19. *Guddommelig helbredelse. 1.*
20. *Guddommelig helbredelse. 2.*
21. *Guddommelig helbredelse. 3.*
22. *Først atskillelse, så fullkommengjørelse.*
23. *Hvorfor de ikke har olje. "Matt.25:1-13."*
24. *Tusenårs riket. "Millenium."*
25. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 1.*
26. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 2.*
27. *En Apostels tjeneste. Dens hensikt. 3.*

Venneflokken i Verdal

Matt 24:28 "Der hvor åtselet er, der skal ørnene samles."

Åp 4:7 "Det første livsvesen er likt en løve, det andre livsvesen er likt en okse, det tredje livsvesen har ansikt som på et menneske, og det fjerde livsvesen er likt en ørn i flukt."